

ศ. ๕๐๐

หนังสือ

No.

๕๐๐๐๕

สำหรับเด็ก

ของ
กรมราชบัณฑิต

ปักษีณก
ประวัติการ
คน กับ เรือ

พิมพ์ครั้งที่ ๑
๕๐๐๐ ฉบับ

โรงพิมพ์อักษรนิติ

พ.ศ. ๒๔๖๒

๑๔ ตุลาคม

มีกรรมสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

ปกิณณกประวัติการ

บทที่ ๑

เรือเดินทะเลใน สมัยโบราณ

ในบท แรก นี้ จะ กล่าวถึง เรือเดินทะเล ใน สมัย โบราณ
เมื่อ นักเขียน มอง คุแผนที ซึ่ง มี อยู่ ใน หน้า จะ เห็น ทะเล แห่ง หนึ่ง.
ทะเล นี้ คน ครั้ง โบราณ เข้าใจ ว่า เป็น ทะเล อยู่ กลาง โลก จึง
เรียก ว่า ทะเล เมกิเตอร์เรเนียน แปลว่า ทะเล กลาง แผ่นดิน.

เรือเดินทะเล ที่ ใช้ กัน ใน สมัย นั้น ต่าง กัน กับ เรือ ใน สมัย นี้
มาก. เรือ ใน สมัย นั้น คอ ค้วยไม้ และ มี ขนาด ไม่ สู้ โทหนัก
คนใช้ แฉว หรือ พาย หรือ กางใบ ให้ เรือ แล่น ไป. เรือ กลไฟ ใหญ่ ๆ
ใน สมัย นี้ คอ ค้วย เหล็ก และ ใช้ แล่น ค้วย แรง ใจ น้ำ ร้อน.

แผ่นดิน บน ผืน ของ ทะเล เมกิเตอร์เรเนียน เป็น ที่มี อากาศ ดี,
ใน ฤดูหนาว ก็ ไม่ หนาว รัด หนัก, ฤดู ร้อน ร้อน มาก สัก หน่อย.
ท้องฟ้า กระจ่าง, และ เมื่อ มอง ออก ไป ทาง ทะเล ก็ เห็น ไป ได้
ไกล ๆ.

ทะเล เมกิเตอร์เรเนียน ต่าง กับทะเลอื่น ๆ อยู่อย่างหนึ่ง คือหน้าทะเลไม่ขึ้นคลื่น ๒ ครั้ง ทั้งทะเลอื่น, กับอีก อย่างหนึ่ง ทะเลอื่น มัก มี พายุ ร้ายและมีคลื่น จัก เสมอ, นักเขียนคง เคยได้ ยินข่าว จากหนังสือพิมพ์ว่า เรือ กำลังไป แดง จมลงในทะเล บ่อย ๆ, แต่ในทะเล เมกิเตอร์เรเนียน, อันตราย จากพายุ ไม่ไคร่ จะมี.

เพราะฉะนั้น การ เดินทางไป มาในทะเล เมกิเตอร์เรเนียน จึง สะดวก มาก ด้วยไม่ต้องระวังพายุร้ายเหมือนทะเลอื่น. ถึง เรือ จะแล่นห่างจากฝั่งออกไปไกล ๆ ก็ ยังแลเห็นฝั่งได้. โดย เหตุ ที่ไม่มี พายุ ร้ายและ น้ำไม่ขึ้น สูง จึงไม่ จำเป็น ต้อง สร้าง ท่า เรือให้แข็งแรง ก็ได้.

มีเกาะ อยู่หมู่หนึ่ง อยู่ที่ สุดปลาย ของทะเล ตอน ทวันออก เกาะ หมู่นี้ มีประโยชน์ที่ใช้เป็นที่ ค่ายพัก คือ ใช้เป็นที่ส่งเสบียง ของคนเดินทางว่า เกี่ยวกับเรือของเขา อยู่ที่ไหน.

อะไรที่ชนให้คนแล่นเรือไปในทะเลนี้ ถ้าหนักเรียนได้ ทราบเรื่องของคนใน เมืองไทร์ และไซดอนแล้ว, ก็ จะเข้าใจเหตุผลได้. ในสมัย ที่กำลังรบครั้งโมเสส นั้น เมือง ไทร์ และไซดอน มีอำนาจมาก, คนชาวไทร์และไซดอนเป็นคนแรกที่ได

ค่อย ๆ แล่นเรือเลียบไปตามริมฝั่งทะเล ไปค้าขายกับเมือง
ต่าง ๆ ที่อยู่ใกล้ทะเลห่างออกไปทุกที.

รูปแผนที่

เมื่อมองดูในแผนที่ จะเห็นว่า ตอนปลายของทะเลเมดิเตอร์
เรเนียนทางทิศตะวันตก, มีช่องแคบอยู่ในระหว่างแผ่นดิน
ซึ่งเทิวนี้เรียกว่า ประเทศสเปนกับมหาทวีปแอฟริกา. เกิน
ที่ชาวไทว์ได้แล่นเรือผ่านช่องนี้ออกไป แล้วเลี้ยวแล่นเลียบ
ไปตามฝั่งตะวันตกของมหาทวีปยุโรป, ไปจนถึงประเทศอังกฤษ.
คนชาวไทว์ที่แล่นเรือไปก็ไปเพื่อค้าขาย คือบรรทุกสิ่งของที่มี
ราคา เช่น เสื้องาม ๆ, เครื่องใช้ที่ทำด้วยแก้ว, กับผ้าสี

ต่าง ๆ แลก กับยุกที่ ชาว อังกฤษชุกไค้ จาก บ่อแร่ในประเทศ
ของเขา.

ในบทต่อไปจะ ได้กล่าวถึง เรื่องคน เคนเรือ ของประเทศ
หนึ่ง ซึ่ง อยู่ใตดิน แคนรอบทะเลนี้ คน เคนเรือเหล่านี้ เป็น ชาว
กรีก. เมื่อ นักเรียนได้ อ่านแล้ว คง จะรู้ ได้เอง ถึงการ ที่ชาว
กรีก ค้นหาทาง เคนเรือ มาถึง แผ่นดิน ที่เกียวนี่ เรียก ว่า "อินเคีย"

คง จะ สังเกตได้ จาก แผนที่ว่า บน ผังของ ทะเลนี้ มี แผ่นดิน
อยู่ แห่งหนึ่ง มี รูปคล้ายเรือ เรียก ว่า ประเทศ อิตาลี. อิตาลี
เป็น ประเทศ ของ ชาวโรมัน ผู้ ซึ่ง ต่อ มาภายหลัง ได้ เป็น นาย
เหนือ พวก ที่ อยู่ ใน แผ่นดิน รอบ ทะเล นี้. ชาวโรมัน ไม่ ชอบ ทาง
ทะเล แต่ ชอบ ทางบก เพราะ ฉะนั้น จึง มี ชื่อเสียง ในการ
ทำถนน.

นัก เรียน คง ได้ ยิน เรื่อง แม่ทัพ โรมัน อัน มี ชื่อเสียง ไก่ กัง
ผู้หนึ่ง ชื่อ บูลีบัส ซีซาร์ ยกทัพ ไป เหยียบ เกาะ อังกฤษ. บูลีบัส
ซีซาร์ ไม่ ได้ ยกทัพ ไป ทางเรือ เหมือน กัน ที่ ชาวไทย ได้ เคยไป,
แต่ ซีซาร์ ได้ พา ทหาร ข้ามทะเล ที่ ตรง ช่องแคบ ซึ่ง อยู่ ในระหว่าง
แผ่นดิน ฝรั่งเศส กับ เกาะ อังกฤษ ไป อังกฤษ.

ถ้า ดู แผนที่ ก็ จะ เห็น ช่องแคบ นี้ ได้. ใน บัดนี้ ช่องแคบนี้
เรียก ว่า "ช่องโคเวอร์"

บทที่ ๒

เรือเดินทะเลในสมัยโบราณ (ต่อ)

ถ้า นักเรียน เป็นคนช่างสังเกตคงจะสังเกตได้ว่า กระแสลมที่พัดมักจะพัดเปลี่ยนทางบ่อยๆ เช่นเมื่อนักเรียนเดินมาโรงเรียนในเวลาเช้าๆ, บางทีลมก็พัดตรงมาข้างหน้า, แต่พอตกเวลาบ่ายเมื่อเดินไปตามทางเดิน ลมกลับพัดไปข้างหลัง บางทีก็มีลมทวนขึ้น.

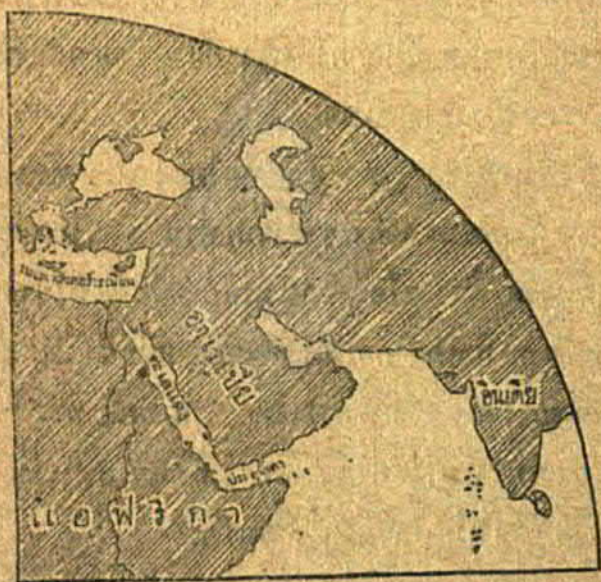
ในประเทศเรา ทางที่ลมพัดโดยมาก พัดมาจากทิศใต้ส่วน ๑ กับพัดมาจากทิศตะวันตกส่วน ๑ เรียกว่า “ลมวันตกเฉียงใต้” หรือ “ลมมรสุม” ซึ่งมีในฤดูร้อนกับฤดูฝน กับลมที่พัดจากทิศออกเฉียงเหนือซึ่งมีในฤดูหนาว.

อีกอย่างหนึ่ง ในที่บางแถบ, ลมพัดไปทางเดียวเสมอไปก็มี, พัดอยู่อย่างนี้ครั้งหนึ่ง ๆ ทั้งหลาย ๆ วัน, หรือหลาย ๆ สัปดาห์หรือหลาย ๆ เดือนก็มี.

เมื่อลมพัดในทะเลโดยสม่ำเสมอแล้ว ย่อมเป็นประโยชน์แก่คนที่เดินเรือมาก, เพราะเขาอาจใช้ใบให้เรือแล่นไปสู่ที่ประสงค์ได้. ในทุกวันนี้เมื่อเราใช้เรือกลไฟก็ไม่ต้องอาศัยลมก็มากนัก. ในสมัยโบราณคนเดินเรือต้องรู้

เรื่องลมได้ละเอียด เพราะว่าเป็นการช่วยในการเดินเรือมาก.

บันทึกนี้จะเล่าถึง เรื่องที่คนเดินเรือชาติกรีกแต่ครั้งโบราณ
ใช้กระแสน้ำได้เป็นประโยชน์แก่เขา, โดยอาศัยได้ลมพา
เรือของเขาไปสู่ประเทศใหญ่ ๆ ในตอนนี้ นักเขียนคงจะเห็น

แผนที่ อาเวเบีย

แผนที่ดินส่วนหนึ่ง ซึ่งมีทะเลเมดิเตอร์เรเนียนอยู่ด้วย และจะ
สังเกตได้ว่า มีแผ่นดิน. เป็นคอคอดกั้น ระหว่างทะเลเมดิเตอร์

เร่เทียบ กับทะเลแดง. พวกเดินเรือได้เดินเรือไป มา กับ อินเดียนตามช่องทะเลแคบนี้.

แผ่นหินตามริมฝั่งทะเลแดงทั้ง ๒ ฝั่งเป็นที่แคบและพื่นขึ้น ไปหน่อยก็มีภูเขาสูงชัน ตลอดทั้งฝั่งประเทศอาหรับ และฝั่งมหาทวีปแอฟริกา. ทางตอนปลายของทะเลแดงที่เป็นช่องแคบนี้ อีกข้างหนึ่ง เรียกว่า “ช่องประตูน้ำดำ” ต่อจากช่องนี้ ออกไป ก็ถึงทะเลกว้าง ซึ่ง คนเดินเรือ แท้ ครั้งโบราณไม่กล้าที่จะ แล่น เรือ ตรงออกไป. เขาเป็นแต่ แล่นเลียบ ฝั่งไปทางฝั่งทวีปคอกของอินเดียนเท่านั้น.

จะเล่า เรื่องคนเดินเรือ ชาวกรีกคนหนึ่งชื่อ ซิปโปลุส ให้ฟัง. ซิปโปลุสผู้นี้ชำนาญสังเกต ลมในทะเลแดงนัก คือ เขา สังเกตเห็นว่าในฤดูร้อน, ลมพัดมาทางอินเดียนทาง เทียบเป็นปรอทขึ้นถึง ๕ เกือณ. ครั้นฤดูหนาว ลมพัดจากอินเดียนไป แอฟริกาขึ้นถึง ๔ เกือณ. เมื่อเขารู้เช่นนั้น เขามาอินเดียน ก็อาศัยลมในฤดูร้อนแล่นเรือมา และจากนั้นก็ค่อย ๆ จนถึง ฤดูหนาวมีลมมา จึง แล่น เรือกลับ.

ทั้งเท่านั้นมาคนชาติกรีกอื่น ๆ จึงได้เดินเรือไปมาอินเดียน คือเขามาอินเดียนอาศัยลมในฤดูร้อน. จากกลับจากอินเดียน, อาศัยลมในฤดูหนาว, ทั้งนี้จึงได้แล่นเรือไปมากับอินเดียนได้ โดยสะดวก.

ทะเลที่ชาติกรีก แล่นเรือมา ขึ้นท่ากันกับทะเลเมดิเตอร์เรเนียน หลายอย่าง คือ อย่างหนึ่ง แผ่นดินที่อยู่โดยรอบทะเล มีอากาศร้อน, แม้ในฤดูหนาวอากาศก็ยัง ร้อนกว่าฤดูร้อนในอินเดีย. อีกอย่างหนึ่ง แผ่นดินทาง แล่นทะเล เมดิเตอร์เรเนียน, ในฤดูหนาว มีฝนตก, แต่ในอินเดียฝนตก แต่ในฤดูร้อน แล่นฝนตก เป็นจำนวนมาก ๆ ทั่ว. อีกอย่างหนึ่ง น้ำทะเลขึ้นสูง และมีพายุพัดเอา น้ำเข้าไป กระทบกับฝั่ง ซึ่งทำให้ รอคเรือ ลำบาก.

เรือที่แล่นเลยช่อง ประตูน้ำ คา ออก ไป แล้ว หายไป เสียมาก, เพราะไป ถูก พายุร้าย และ กลืนใน มหาสมุทร ไป หรือ มิฉะนั้น ก็ ไป กระทบหินโสโครกที่มี อยู่ตามฝั่ง ทะเลของ อินเดีย แทก ทำลายไป ไม่รู้ นำ ประหลาดนักที่ ชาว อาหรับ เรียก ช่องทะเล นี้ว่า “ช่อง ประตูน้ำคา”

บทที่ ๓

เรือเดิน ทะเลใน สมัยโบราณ (ต่อ)

ในระหว่าง แผ่นดินทั้งสองซึ่งได้ กล่าว มา แล้ว นั้น มี แผ่นดินอีก แห่ง หนึ่ง เรียกว่า ปาเลสไตน์ แผ่นดินนี้ เป็น ที่ เกิด

เรือเดินทะเลในสมัยโบราณ

๘

ของ พระเยซู และพระเยซูได้ ทำการ แผ่ศาสนาออกไป. ถ้า นักเขียน
มองดูในแผนที่นี้ จะเห็น ประเทศ อีก ประเทศ หนึ่ง เรียกว่า
“ไคคุปต์” หนทาง ตั้งแต่ ประเทศ ปาเลสไตน์ ถึงไคคุปต์ นั้นไกล
มาก. ในแผนที่นี้มีทะเลอีก หลาย ทะเล นับจำนวนไม่น้อย
กว่า ๕ ทะเล และ อยู่ใกล้ ๆ กัน คือ ทะเลเมดิเตอร์ เรเนียน, ทะเล

แผนที่ไคคุปต์กับปาเลสไตน์

แ่ง อยู่ใน ระหว่าง ประเทศไคคุปต์และอาเวเบีย, ทะเลดำ, ทะเล
แคสเปียน, และอ่าวเปอร์เซีย. เหตุฉะนั้น แผ่นดินแถบนี้บางที
เขาเรียกว่า “แผ่นดินที่มีทะเล ๕ แ่ง.”

ในแผ่นดิน แถบนี้ มีแม่น้ำ สำคัญ ๆ หลาย สาย. แม่น้ำไนล์
ในประเทศไคคุปต์มี กระแสน้ำไหลลง ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน, กับ
แม่น้ำใหญ่อีก ๒ สาย มี กระแสน้ำไหล มารวมบรรจบ กัน เป็น สาย

เที่ยวในทีไรก็เกลียดชัง ออกปากอ่าวเพอร์เซียม เรียกว่า “แม่หน้า
แปก.”

แม่หน้า ๒ สายนี้ในสมัยโบราณ มีชื่อเสียงมาก. คนที่
อยู่ตามแผ่นดินบนฝั่งแม่น้ำนี้ เป็นพวกแรกที่ทำการเพาะปลูก,
และ เป็นพวกแรกที่รู้จักวิชา, กับทั้งได้สอนให้คนอื่น ๆ ให้รู้
จักเพาะปลูก เป็นด้วย.

เพราะบริเวณด้วยการเพาะปลูกเช่นนี้ คนที่อยู่บนดินแดน
ทั้ง ๒ แห่งที่มีแม่น้ำนี้จึงมีอำนาจมาก และได้สร้างเป็นบ้าน
เมืองใหญ่ ๆ ขึ้น. ดินแดนทางแม่น้ำแปก ก็มีเมืองแบบิโลน
และ เมืองนินเวท. ดินแดนทางแม่น้ำไนล์ก็มีเมือง เมมฟิส
และ เมืองทีบส์ ซึ่งเป็นเมืองที่มีชื่อเสียงมากแต่ครั้งโบราณ.

ระหว่างดินแดนทางลุ่มแม่น้ำไนล์หรือที่เรียกว่า ประเทศ
ไครุพต์ กับดินแดนทางลุ่มแม่น้ำแปกนี้, การค้าขายเจริญ
มาก. คนชาวประเทศทั้ง ๒ ไปมาค้าขายติดต่อกันเสมอ. ถ้า
ดูแผนที่ ก็พอจะเห็นทางที่คนเหล่านี้ได้พาสินค้าไปโดยบรรทุก
บนหลังอูฐ. ทางที่เขาไปส่วนหนึ่งนั้นต้องผ่านเข้าไปใกล้เมืองไทร
กับเมืองไซดอน. อีกส่วนหนึ่งต้องผ่านไประหว่างทะเลกับเมือง
เยรูซาเล็ม. ส่วนทางที่จะไปเมืองเมมฟิส ในดินแดนลุ่มแม่น้ำ
ไนล์นั้น, ชาวไครุพต์ได้บรรทุกสินค้าไปค้าขายโดยทางเรือ,

เพราะเรือใบในแม่น้ำก็สะดวกกว่า. ขาด่องตามลำแม่น้ำ
นี้ กระแสน้ำไหล เชี่ยวพาเอาเรือต้องลงไปก็สะดวก, คนเหิน
เรือเพียงแต่ระวังถือหางเรือเท่านั้น, ส่วนขาขึ้นใช้กางใบ
อาศัยลมได้พาเรือไป, นักเรียนคงจะจำเรือที่กล่าวนำแล้วใน
บทก่อนแล้วว่า ลมได้พัดไปทางเคี้ยวเสมอในคราวหนึ่ง ๆ เป็น
เวลาหลายเดือน. ในประเทศไซคุปต์ก็บังเกิดลมซึ่งพัดจาก
ทะเล เมดิเตอร์เรเนียนทางทิศใต้ ข้ามมหาทวีปแอฟริกา, และ
พัดเสมอทั้งนี้ทั้งหลาย ๆ เดือน, เพราะฉะนั้นแม่น้ำไนล์จึงมี
ชื่อเสียงในเรื่อง การเหินเรือแห่ง ๑.

นักเรียนได้รู้ถึงวิธีที่ชาวกรีกได้พบ ทางที่จะมาช่องประตู
น้ำคา และทางมาอียิปต์แล้ว. นอกจากทางนี้ยังมีทางอื่นอีก
ซึ่งคนแต่ละครั้งโบราณได้ไปมาค้าขาย, คือทางบกจากเมืองไทร
และไซคอนข้ามมาที่ลุ่มแม่น้ำแปด แล้วก็ลงเรือมาออกปาก
อ่าวเปอร์เซีย และผ่านช่อง ออกไปในทะเลอาหรับ.

นักเรียนคงจะได้ อ่านเรื่อง พระเจ้าแผ่นดิน ดงค ห้าง
พระนามพระเจ้า อาเล็กซานเดอร์ ได้ยกกองทัพข้ามแผ่นดินนี้มา
ที่อียิปต์, ทางที่กองทัพนี้เหินมาลำบากมาก ต้องข้ามทะเล
ทราย และภูเขาสูง ๆ. แต่สมัยโบราณใช้ทางนี้ เป็นทางมา

อินทีย, เพราะฉะนั้นคนที่อยู่ในแผ่นดินทั้ง ๒ นี้จึงไป มาค้าขาย
ติดต่อกันได้. ในสมัยก่อนมาอีกนาน มีเมืองในประเทศอินทีย
๒ เมือง คือเมืองเวนิส กับเมืองเซนต์ มีชื่อเสียงในการที่ได้
ไป มาค้าขาย กับเมืองทางตะวันออกนี้. ถ้าดูในแผนที่ก็จะเห็นว่า
พวกพ่อค้าอาจไป มาค้าขายได้กับอินทีย ทั้งทางน้ำ และ ทางบก.

เรื่องคนกับเรือ แต่สมัยโบราณก็ก้าบรพพ์นั้น ต้อง ขอบุติ
ไว้ก่อน, บัดนี้ จะกล่าวถึง เรื่องที่เขียนไปในสมัยที่เพิ่ง ล่วง มา
๔๐๐ ปีนี้ ต่อไป.

บทที่ ๔

สมัย อัน มีด มัว—ชาติ ตูระกี

ในบทที่ ๒ ได้กล่าวมาแล้ว ถึง การ ที่คน เกิด เรือ ชาติ
กรีก ชื่อ ฮิปโปเครตีส แล่น เรือ มา ใน ทะเล แกลง และ ข้าม ทะเล อาหรับ
มา ใ้ อย่างไร. ในบทต่อไป ก็ จะ ได้ กล่าว ถึง เรื่อง คน เกิด เรือ
ผู้ มี ชื่อ เสียง สำคัญ อีก คน หนึ่ง ได้ แล่น เรือ มา ถึง อินทีย. ผู้ เกิด
เรือ คน นี้ ชื่อ ว่า วิสโค อะ กามา เขา อยู่ใน ประเทศ โปรตุเกส.

สมัย ที่ วิสโค อะ กามา ได้ แล่น เรือ มา นี้ ภาย หลัง สมัย

ของ ชิปปะลุส เป็นเวลา นานหลายร้อยปี. ในระหว่าง ๒ สมัยนี้ มีการ เปลี่ยนแปลง อย่าง สำคัญ เกิดขึ้นในโลก หลาย อย่าง เช่น พวกโรมัน เต็ม อำนาจ ลง และ แผ่นดิน ของโรมัน ก็ แยก ออก ไป เป็น หลาย ส่วน, พระเยซู คริสต์ เกิด และ สิ้นชีพบนไม้กางเขน, แต่คำสั่งสอนหาได้สั่นไปไม่ เพราะคนทางทวีปยุโรปพากันเชื่อ ถือ เรียกว่า “ผู้ถือ ศาสนา คริสต์เทียม”

พวก ที่ถือ ศาสนา คริสต์เทียม ที่ อยู่ ทาง ทิศใต้ และ ทิศ ทวันตก ของ ยุโรป ได้ พยายาม สู้รบ กับ พวก ที่ ยก รุก เข้า ไป ใน ยุโรป เป็น หลาย พวก เช่น สู้รบ กับ พวก มุสลิม ซึ่ง เข้า ไป ทาง ทิศ เหนือ, พวก มัวร์ เข้า ไป ทาง ทิศใต้ ซ้ำม ช่อง อิบรอลตา เข้า ไป ใน ประเทศ สเปน, พวก ฮัน และ พวก เบร์มัน ซ้ำม ภูเขา ต่าง ๆ เข้าไป. ไม่ นาน ประหลาดเลย ที่ ใน สมัย ชั่ว เวลานั้น เรียกว่า “สมัยอันมีกัมม” ใน ประวัติการ เพราะ คน ก็ ไม่ ได้ คิด สิ่ง ไร ขึ้น ใหม่ ซึ่ง หมายความว่า เป็น ของ แปลก เลย. แต่ อย่างไร ก็ ติ, ความสว่าง รุ่งเรือง ก็ได้ ไล่ ส่ง แสง ขึ้น มา คราว ๑ คือ เมือง เวนิส กับ เบนิว ซึ่ง อยู่ใน ประเทศ อิตาลี เป็น เมือง ที่มี อำนาจ มาก, เพราะ ได้ ทำ การ ค้าขาย ทัก ต่อ กับ เมือง ทาง ทวัน ออก.

ต่อมา มีคนชาติหนึ่ง เรียกว่า “เทอร์ก” ได้เข้าไป รบ กวน
ทาง แถบ ตะวันออก ของ มหาทวีปยุโรป ทำให้ เกิด ครอบงำไป. ชาติ
ตุรกี ก็ เกิดมีคน ที่ นับถือ ศาสนา คริสเตียน เพราะ ชาติ ตุรกี
นับถือ ศาสนา มุสลิมนิกาย, และ ได้ ทำ การ ชักชวน ให้ การ ค้าขาย
ทาง ดิน แคนทะเล ทั้ง ๕ เกิด สดวก. เพราะ ฉะนั้น คน ที่ อยู่ ทาง
แถบ ทะเล เมดิเตอร์เรเนียน จึง ไม่ สามารถ จะ รับ สิ้นค้า เช่น
เครื่องเทศ และ สิ่ง ของ อื่น ๆ ที่มี ราคา มาก ใน ยุโรป ได้.

ถ้า มอง ดู แผน ที่ แล้ว สังเกต ที่ ตั้ง ของ ทะเล ค่ำ จะ เห็น ว่า
ถ้า จะ แล่น เรือ จาก ทะเล หนึ่ง ไป อีก ทะเล หนึ่ง จะ ต้อง ผ่าน
ช่อง แคบ ระหว่าง ทะเล เมดิเตอร์เรเนียน กับ ทะเล ค่ำ. แผ่นดิน
ที่ อยู่ บน ฝั่ง ของ ช่อง นั้น, ข้าง หนึ่ง มี เมือง อัน สดวก งาม ตั้ง อยู่
เมือง หนึ่ง เรียกว่า คอนสแตนติโนเปิล. ใน สมัย ก่อน ที่ ชาติ ตุรกี
จะ มา ตั้ง อยู่ ที่ เมือง นี้ ชาติ เกรเซียน ได้ อาศัย อยู่ ก่อน.

ในเมือง นี้ มี หอสมุด หลาย แห่ง, หอสมุด เหล่า นี้ เป็น ที่
เก็บ สะสม หนังสือ เก่า ๆ ที่ ชาติ กรีก ได้ เขียน ไว้ กับ แผน ที่ ต่าง ๆ
ด้วย. เมื่อ ชาติ ตุรกี เข้า ตี เมือง นี้ ได้, พวก ผู้ รู้ ก็ พา กันหนี
ออกจาก เมือง และ พา เอา หนังสือ คดี ๆ ไป ด้วย.

ใน เวลา นั้น คน ที่ อยู่ ใน แถบ อื่น ๆ ของ ยุโรป, ถ้า อยาก

จะรู้ว่า ชาติกรีกได้ค้นพบ หรือคิดสิ่งไรไว้บ้างที่เป็นความรู้ และ
วิชาต่าง ๆ, ก็ได้เอาหนังสือเก่า ๆ เหล่านี้ไปอ่านดู ทำให้
เขามีความรู้ขึ้น และ ประจบ กับเวลานี้ คนได้รู้จักวิธีพิมพ์
หนังสือขึ้นแล้ว, เพราะฉะนั้นความรู้ จึงได้แพร่หลายไปโดยง่าย.

บทที่ ๕

มาอินเดีย ทาง แหลม แอฟริกา

จงพลิกไปดูแผนที่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียนอีกที ก็คงจะ
ระลึกได้ว่า ตอนปลายข้างหนึ่งแห่งทะเลนี้ เคยเป็นที่อยู่
ของคนชาวเมืองไทร์ และไซดอน และพวกที่อยู่ใกล้ เคียง กับ
เมืองนี้ ก็คือ กรีก. แต่ตอนปลายแห่งทะเลอีกข้างหนึ่ง ทรง
กันข้าม มีประเทศหนึ่งเรียกว่าไปร์ตุเกส. ประเทศนี้เป็น
บ้านเกิดเมืองนอนของผู้ที่มีชื่อเสียงสำคัญในการเดินเรือ ๒ คน
คือ บาร์โทโลมิวเคียส กับวาสโก ดากามา. ทางทิศตะวันตก
ของประเทศนี้เป็นมหาสมุทรอันกว้างใหญ่, ส่วนทางทิศใต้เป็น
แผ่นดินอันกว้างใหญ่ เรียกว่า “มหาทวีปแอฟริกา” ชาวไปร์ตุเกส
มีชื่อว่า เป็นผู้ชำนาญ และ กล้าหาญในการเดินเรือ และทั้ง
เจ้าในไปร์ตุเกส พระองค์หนึ่ง เป็นผู้ฝึกฝน และ ช่วยเหลือลูกคน

วัสโค ดะ กามา

ในการ เกิน เว้น นี้ เข็ม อัน มาก, เจ้าพระองค มี พระ นาม ว่า
 เซนรี จี เหวินเกเตอร์.

ได้พูดมา แต่ข้าง คั้นแล้วว่า จะ แล่นเรือไปทางเก่าที่
 ใญ่แล่นไปแต่ ก่อ่น นั้นไม่ได้. เพราะเหตุที่ ชักขวางอยู่. เพราะ
 ฉะนั้นชาวโปรตุเกสที่ ทำ การค้าขาย จึงคิดจะหาทางใหม่มาอินเดีย.
 เจ้า เฮอร์โต ตั้ง โรงเรียนสำหรับ สอนวิชา เดินเรือขึ้นโรงเรียน ๑ ใน
 ฝ่ายใต้ ของโปรตุเกส. ทั้งได้ จัด กำปั่นไว้สำหรับให้คนเดินเรือ
 ไปเที่ยวค้น แผ่นดินใหม่. การ ที่ เจ้า เฮอร์โต เอา พระทัย ใส่ เช่นนี้ ก็มี
 ผลคือ ตั้งแต่ นั้น มาคน เดินเรือได้เดินเรือ มา ทางทิศใต้ เลียบ ตาม
 ฝั่ง ของ มหาทวีปแอฟริกาไปปีละ หลาย ๆ เทียวทุกปี, ยิ่งนานปี
 ก็ยิ่ง ชำนาญเข้า, และ เกินไกลออกไปได้ทุกที.

ตลอดสมัยอัน มีคนเช่นนี้ คนพากันเชื่อ ว่า ทางทิศใต้ลง
 ไป มีทองคำ เป็น วงรอบโลกซึ่ง คน จะ เข้าไปไม่ได้, แต่เรื่อง
 นี้คนเดินเรือ ผู้กล้าหาญได้พิสูจน์แล้วว่าไม่จริง.

แม้แต่ การ เดินเรือไปทาง แถบ ของ มหาทวีปแอฟริกา ซึ่ง
 มีฝั่งเว้าเข้าไปเป็นอ่าวนั้นก็ไม่สู้ง่ายนัก. เพราะเมื่อเรือ แล่นออก
 จาก ประเทศ โปรตุเกส นั้นได้อาศัย ลมที่ มา จากทิศเหนือ และ ลม
 ทวันออก, และ ต้อง ระวังให้แล่นใกล้ กับฝั่ง เพราะในสมัย
 นั้นทะเลที่ ออกไปทาง ทวันตก ยังไม่มีใคร นักฝันว่ามีแผ่นดิน
 อยู่อยุ.

หนทางที่ผ่านไปส่วนหนึ่งนั้นลำบากและกันดารมาก, กว๊านมหาทวีปแอฟริกา มีแผ่นดินตอนหนึ่ง กว้างขวางที่ สุด จกกับฝั่งทะเล, เป็นทะเลทรายใหญ่ตลอดริมฝั่ง ทะเลหลายสิบลี้, ไม่มีต้นไม้ และ หญ้า ขึ้นเลย, แม้ จะ แวะ เข้า ที่ ฝั่ง เพื่อ หา น้ำ จดกิน ก็ไม่มี. เมื่อ เรือ เค้น พ้น แผ่น ดิน ตอน นี้ ไป แล้ว จะ ถึง แผ่นดินอีก ตอนหนึ่ง ซึ่ง เป็น ที่ มี ฝน ตก ชุก, และมี อากาศ ร้อน. บน แผ่นดิน นี้ มี ป่า ทัช ซึ่ง เป็น ที่ อยู่ ของ พวก นิโกร.

เมื่อ พ้น ทะเล ทราย ไป จะ ถึง แหลุมแห่งหนึ่ง แหลุมนี้ คนเดินเรือเรียกว่า แหลุมเวอร์เด หรือแหลุมเขียว. คนเดินเรือก็พากันดีใจ มาก กว๊านได้ เห็น หญ้า และ ต้นไม้ อีก เพราะ เมื่อ แล่น เรือ ผ่าน ทะเล ทราย มา นั้น ไม่ ได้ พบ หญ้า และ ต้นไม้เลย.

คนเดินเรือ ชุก แรก ที่ เดินเรือไปในทะเลที่โค้งเข้าไปเป็นอ่าวใหญ่ทางฝั่ง ทวันตก ของ มหาทวีปแอฟริกา นั้น คิดว่า ถ้า แล่น เรือ ตรง มา ทางทิศ ทวันออก ก็ คง ถึง อินเดียนได้. เขา คง นึก เอา ตาม แผน ที่ เชื่อกัน เกี่ยวกับ ที่ กรีก รู้ นั้น เอง. ครั้น เมื่อ เขา มา พบ แผ่น ดิน ขว้าง หน้า ตัง นั้น คง นึก เสียใจ ที่ หา ได้ ถึง อินเดียนไม่.

แต่กระนั้นก็ดี, ชาวโปรตุเกสไม่ได้ทอดยเสียเลย. คนเดินเรือคนหนึ่งซึ่ง มีชื่อเสียงมาก ชื่อ บาร์โทโลมิวเคียส

ไต้แล่น เรืออ้อม แหลม กุกโฮ มาจนถึง ทะเลทาง ทวัน ออก ของ
แอฟริกา, แต่ลูก เรือ ของ เขาไม่ยอม จึง จำเป็น ต้อง กลับ.

ตอนชา กลับ นั้น เรือไต้ถูก พายุ ร้าย ที่ ตรง แหลม กุกโฮ,
เก็บสั้ง ตั้ง ชื่อ แหลม นี้ ว่า “แหลม พายุ” เพราะเขา คิด ว่า
ที่ แหลม นี้ มี พายุ เสมอ. แต่ภายหลัง พระเจ้า แผ่นดิน สเปน ได้
เปลี่ยน ชื่อ แหลม นี้ เสียใหม่ ว่า แหลม กุกโฮ (หวัง สำเร็จ)
เพราะพระองค์ เห็น ว่า ถ้าไต้แล่น เรือ มา เทียบ หลัง อีก, หวัง ใจ
ว่า คง จะ ถึง อินเคีย ไต้, และ ที่ พระองค์ หวัง นี้ ก็ ถูก ด้วย.

ตั้งแต่ นั้น มา ประมาณ ราว ๑๐ ปี คน เกิด เรือ อ้อม มี ชื่อ
เสียง อีก คน ๑ คือ วัตะโคทะ กามา ได้ เกิด เรือ มา ถึง ท่า บล
ที่ ขาร์โทโลมิว เก็บสั้ง ไต้ มา ถึง แล้ว ถูก ขัง กับ ไต้ กลับ. วัตะโค
ทะ กามา แล่น เรือ ต่อ มา ตาม ผัง ทวัน ออก ของ มหาทวีป แอฟริกา
เข้าไป ใน ช่อง ที่ อยู่ ระหว่าง แผ่นดิน ไต้ กับ เกาะ ไต้ ที่ เรียก ว่า
มาคา กัสสะกา.

ท่าน วัตะโคทะ กามา ได้ รอด เรือ เข้า ที่ ท่า บล นั้น ได้ เห็น
คน ชาว แผ่นดิน นั้น มี รูปร่าง สูงใหญ่ และ ดี เนื้อ ดำ, งาม ขน,
วิมี ผิปาก หนา, ผมหยิก, กิริยา ท่าทาง องอาจ. พวก นี้ เรียก ว่า
พวก ชูลูซ. ท่าน วัตะโคทะ กามา อยาก รู้จัก และ ทำ ความ คั่น เคย

กับพวกเหล่านี้ จึงได้ให้เสียกักสี่แกลง ๆ กับพวกเก็บ แก่
คนหัวหน้า, พวกนั้นจึงค่อยคืนเข้า.

เมื่อออกจากค่ายนั้นแล้ว ก็แล่นเรือต่อมาจนกระทั่ง
ถึงเกาะแห่งหนึ่งที่อยู่ริมฝั่งตะวันออกของมหาทวีปแอฟริกา เรียก
ว่า เกาะแซนชิบาร์. ตั้งแต่ที่นี้ไปวัตะโคตะกามาถึงอาศัย
กระแสนลมสายที่ฮิปโปสซุสได้เคยใช้ เมื่อหลายร้อยปีมาแล้วให้
แล่นเรือมาถึงเมืองท่าแห่งหนึ่งในอินเดียเรียกว่า เมืองคาลิกัต.
ตั้งแต่เวลานั้นมาชาวโปรตุเกสแล่นเรือไปมาค้าขายกับอินเดีย
โดยทางนี้ทุก ๆ ปี.

ต่อมาในสมัยที่วัตะโคตะกามาหาทางมาอินเดียสำเร็วนั้น,
คนเดินเรือชาวโปรตุเกสอีกคนหนึ่งชื่อว่า คาบรอล ได้พยายาม
แล่นเรือไปทางฝั่งตะวันตกของมหาทวีปแอฟริกา เพื่อจะมาอินเดีย
เหมือนกัน, แต่ได้ถูกคลื่นซัดเขาเรือออกไปในทะเลทางทิศตะวัน
ตก จนไปพบแผ่นดินอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งต่อมาภายหลังเรียกว่า
อเมริกาใต้ และในสมัยนั้นคนเดินเรืออีกคน ๑ ชื่อ โคลัมบัส
ก็ได้ไปพบแผ่นดินใหญ่อีกแห่งหนึ่งซึ่งจะได้กล่าวต่อไปเหมือนกัน

บทที่ ๖

มา อินเดียโดย ทางตะวันตก

คนชาติกรีกโบราณ ชอบ ค้นคว้า ไต่สวน เรื่องโลกที่เราอยู่
นี้มาก. เขาเห็นว่าโลกมีรูปร่างกลม, ที่เขา รู้เห็นไม่ใช่รู้ด้วยแสน
เรือไป รอบโลก, รู้ได้ ด้วยอาศัย เหตุผล. กรีกโบราณ ชื่นชอบ
กันสืบ เรื่องนี้มา เสียช้านาน, เพราะ นักปราชญ์กรีกได้หนีพวก
เทอร์ก เข้าไป ใน เมืองอื่นในยุโรป และได้เอาหนังสือต่างๆไป ด้วย
ความรู้เรื่องโลกจึงได้ไป แพร่หลาย ขึ้นในมหาทวีปยุโรป.

ในสมัยนั้นคนเกิดเร็ว ชาวเมืองเยนัวคน ๑ ชื่อว่า โค
ลัมบัสได้ ใช้ความรู้ที่ได้ เป็นประโยชน์ขึ้นได้ คือเขา กล่าวว่า
ถ้าโลกกลม ก็คง แล่นเรือ ทรง ไป ทางทิศตะวันตก ถึง อินเดีย ได้,
เพราะฉะนั้น เขา จึงคิด จะ แล่นไป ทางทิศ ตะวันตก, ไม่มา ทางทิศ
ใต้ ของ มหาทวีปแอฟริกา อย่าง ที่บาร์ โท โลมิว เกียส ได้ เคย มา
แต่ ก่อน.

เมื่อ คนทั้งหลายได้ ทราบ เรื่อง ที่โค ลัมบัส คิด เช่นนี้ ก็พากัน
หัวเราะเยาะ, โค ลัมบัส เป็นคนที่ซัดสน ด้วยเงิน จึงไม่ มีกำลัง
พอ ที่ จะ จัดหา เรือ และ คน สำหรับ ทดลอง ความ คิดของเขา แต่
ถ้าฟัง. เขา จึงได้ ไป เฝ้า และ ชี้แจงความคิด ของเขา แก่พระเจ้า

แผ่นดินหลายประเทศ เพื่อขอให้ช่วยในเรื่องนี้.

ในเวลา ^{นี้} พระเจ้าแผ่นดิน อังกฤษ ทรงพระนามว่า พระ
เจ้า เอ็ดเวิร์ด ๗ และ ^{นี้} ทั้ง พระเจ้าแผ่นดิน ฝรั่งเศส ก็ช่วย ทาว่า

โคลัมบัส

โคลัมบัส เป็น ข้าราชการ. แต่พอเป็น โชคที่ เมื่อเข้าไป เฝ้าพระราชินี
สเปน ทรงพระนามว่า อีส์เบลลา ก็รับรอง จะช่วยเหลือ เขา.

พระราชินีจึงได้ทรง จัก กอง เรือให้ กอง หนึ่งใน เรือ ขนาดเล็ก ซึ่ง
เข้าใจว่า คง จะเท่า ๆ กับ เรือ บด ขนาดใหญ่ ๆ ใน ทุก วัน นี้.

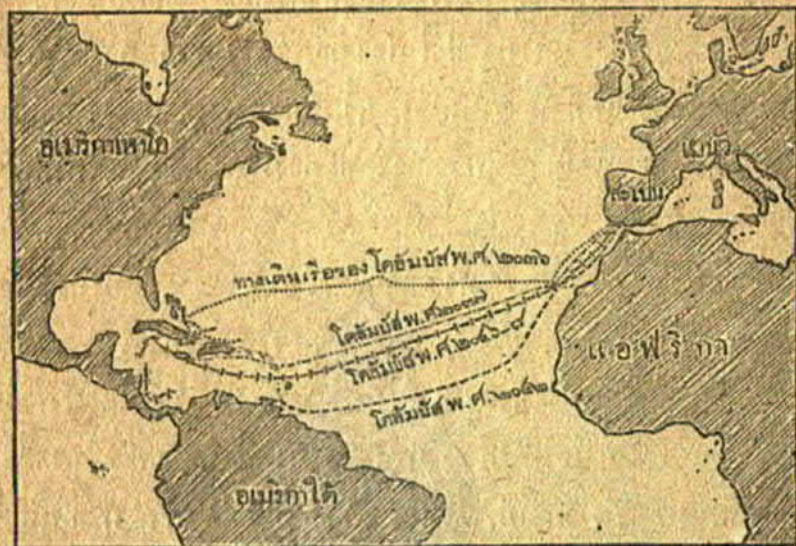
รูปภาพใน หน้าต่อไป นี้ คือ แผนที่ ของ มหาสมุทร ที่ ไค ลัม บัส
ผู้เขียนคนแรก แล่น เรือ เข้าไป. ตอน นี้ เป็น ตอน เหนือ ของ มหาสมุทร
แอตแลนติก. ไค ลัม บัส ได้ แล่น เรือ ไป ตาม ทาง ทั้ง ที่ ได้ รุก เล็ก ๆ
ไว้ใน แผนที่ นั้น. เขา แล่น ไป นาน หลาย สัปดาห์ ที่ เดียว ก็ ยัง ไม่ พบ
แผ่นดิน. พวก ลูกเรือ ทั้ง หลาย พา กัน ย่น เพราะ ความ กลัว และ
อยาก จะ แล่น เรือ กลับ. ไค ลัม บัส ต้อง ใช้ ความ พยายาม อย่าง

ยาก ลำบาก ที่ สุด จึง ได้ สามารถ ชัก ชวน ได้ พวก ลูก เรือ แล่น เรือ ไป
ทาง ทิศ ทวันตก ต่อไป, เพราะ พวก เหล่า นั้น กลัว อหิตราย ใน
มหาสมุทร ที่ ตัว ไม่ เคย ไป, และ นึก ว่า ทาง ทิศ ทวันตก ออกไป นี้
คง จะ ไม่มี แผ่นดิน. ใน สมัย นั้น ขึ้น แต่ แสง ทวัน แดง ใน เมื่อ เวลา
จะ ตก ดิน, คน บาง พวก ก็ เชื่อ ว่า เป็น ปรากฏ หลุม ของ เปลิง.

เมื่อ กำลัง แล่น เรือ ไป นั้น ลูกเรือ เห็น กิ่งไม้ ลอย มา ใน น้ำ ก็
พา กัน ตี ใจ มาก เพราะ เป็น เครื่องหมาย ว่า ใกล้ แผ่นดิน เข้า
มาแล้ว. ต่อ มา อีก หน่อย ก็ ได้ เห็น ปลาย อ้อย ลอย มา และมี นก
ชนิด ที่ อยู่ ตาม ผัง แผ่นดิน มา ร่อน อยู่ เหนือ เรือ นี้ ด้วย.

ภายหลัง เขา จึง ได้ เห็น หมู่ เกาะ, แล้ว ก็ รอก เรือ แวะ
เข้า ที่ เกาะ ๑. ไค ลัม บัส จึง คิด ว่า หมู่ เกาะ เหล่า นี้ อยู่ ใกล้ อินเคียบ.

เพราะฉะนั้น ต่อมา หมู่เกาะเหล่านี้ จึง เรียกว่า หมู่เกาะ อินเดียนตะวันตก (เวสต์ อินดีส์).

แผนที่ มหาสมุทร แอตแลนติก

เมื่อโคลัมบัส ขนไปขนเกาะ ก็ได้พบ คนชาวเกาะ, คนชาวเกาะ กตัญไม่กล้า เข้าใกล้. โคลัมบัส จึง เอาผ้า สี กับ ลูกบ๊อง แจกให้ จึง ค่อย หาย กตัญ, และ เข้า มา คำนวณ เคย กัน ได้. โคลัมบัส รับ อาสา ว่า ถ้า พวก สัตว์ ใน เกาะ ที่ ใกล้ เคียง มารบ กวน จะ ช่วย เป็น อริ ของ กัน ได้. คนชาวเกาะ มี รูป ร่าง ใหญ่ สูง และ แข็งแรง, สี เนื้อ ดำ, หน้า ผาก กว้าง, ผม ดำ และ หยาบ, ตาม ตัว ทาสี และ ไม่ หุ่น ผัว, หอก ซึ่ง เป็น อาวุธ ของ เขา ทำ ด้วย ไม้, เรือ ของ เขา ใช้

ก่อนไม่ทั้ง คั้น มาซุก, บางลำก็ใหญ่ คุคนได้ทั้ง ๔๐ คน.

เมื่อ ชาว สเปน ได้พบเห็นสิ่ง ต่าง ๆ ใน เกาะนั้นก็ประหลาดใจมาก, เช่น มีนกที่มีขนสีงามๆ, มีผลไม้ที่แปลก ๆ คั้นไม่กังาม ๆ ซึ่งในยุโรปไม่เคยมีเลย.

ภายหลัง ต่อมาไม่นาน โคลัมบัส ก็แล่นเรือกลับประเทศ สเปน พระ เจ้า แล่นดิน สเปน ที่ทรงพระ นามว่า เฟร์ดินานด์ กับ พระนาง เจ้าอิสะเบลลา ได้ รับรอง โคลัมบัส อย่างแข็งแรง, และ ทั้ง ได้ โคลัมบัส เป็น ผู้ ปกครอง หมู่เกาะ ที่ เขา ได้พบ ใน อินเดียนตะวันตก ทั้ง สมด. ต่อ นั้น มา โคลัมบัส แล่น เรือ ไป มา กับ หมู่เกาะ นี้ อีก ๓ ครั้ง ครั้ง หนึ่ง เขา ไป ขอ เรือ เข้า ที่ แล่นดิน ใหญ่ คือ อเมริกาใต้.

บทที่ ๑๗

ลมและ กระแสลมที่ช่วยโคลัมบัส

ในบทนี้ จะ กล่าว ถึง โคลัมบัส กับ มหาสมุทร แอต แลนติก ก่อน เหนือ. ในบทที่ ๒ ได้ กล่าว มา แล้ว ว่า คนเดินเรือชาติกรีก ชื่อฮิปโปซุส ได้อาศัย ทาง ลม และ กระแส ลม ช่วย ให้ เรือ

แล้ว มาถึง อิมเพียไท่ อย่างไร, และ กลับไปที่ช่องประตูน้ำตาไท่
อย่างไร, ไคล์มัส ก็ไค้ อาศัย สม และ กระแสลมช่วย แล้ว เรือ
ข้าม มหาสมุทร อย่าง นั้น เหมือนกัน.

ทาง ลมใน มหาสมุทร แอตแลนติก

เมื่อ มองดูแผนที่ ก็ จะ เห็น ลูกศร เล็ก ๆ ซึ่ง เป็น เครื่อง
หมาย ชี้ ทาง ลม. ใน มหาสมุทร ตอนใต้ มี ปลาย ลูกศร ชี้ ไป ทาง
ทวีป อเมริกา ส่วน ใน มหาสมุทร ตอนเหนือ. ปลาย ลูกศร ชี้ มา
ทาง ทวีป ยุโรป. ลูกศร เหล่า นี้ คง จะ ทำ ให้ นักเดินเรือ เข้าใจ ถึง
ทาง ที่ ลม พัด ข้าม มหาสมุทร ได้.

ลม ทาง มหาสมุทร ตอนใต้ พัด ไป สู่ ทวีป อเมริกา, ส่วน ลม
ทาง มหาสมุทร ตอนเหนือ เป็น ลม ตะวันตกเฉียงใต้ พัด มา ยุโรป. ลม
ตะวันตกเฉียงใต้ นี้ แหะ แหะ เขา ฝน มา ตก ใน ประเทศ อังกฤษ.

บัต นี้ อยาก จะ ทราบ ว่า ลม ชนิด ไหน ที่ โคลัมบัส ใช้ เกิน เรือ
ไป ยัง แผ่นดิน ที่ พบ ใหม่. ใน แผนที่ นัก เรียบเรียง จะ เห็น รุก เล็ก ๆ
ซึ่ง เป็น เครื่องหมาย ของ ทาง ที่ โคลัมบัส แล่น เรือ ไป. ทาง ที่ เขา
ไป นี้, อาศัย ลม ตวัน ออก เหนือ เหนือ ได้ พา เรือ ไป, แต่ เวลา
ซา กลับ อาศัย ทาง ลม ตอน เหนือ ซึ่ง พัด จาก อเมริกา มา ยุโรป.
ทาง เกิน เรือ โคลัมบัส นั้น ก็ได้ ชัก เส้น ๆ ท่อ ๆ กัน ไว้ ใน แผนที่ แล้ว.
เพราะ โคลัมบัส รู้ จัก ทาง ลม เช่น นี้ จึง ได้ แล่น เรือ ไป ได้ โดย
ปราศ จาก อันตราย.

เรื่อง ที่ ติด ท่อ กับ กระแส ลม ที่ พัด อยู่ เหนือ น้ำ โดย สม่า
เสมอ นั้น ยังมี อีก อย่าง หนึ่ง ซึ่ง ควร จะ จำ ไว้. คือ เมื่อ กระแส
ลม นี้ พัด ไป ขน พืน น้ำ ใน ทะเล นั้น ทำ ให้ น้ำ ไหล ไป ทาง เดียว กัน กับ
ลม ที่ พัด ไป นั้น ได้, จึง ได้ ยัง เกิด เป็น กระแส น้ำ ขึ้น ซึ่ง ช่วย
ใน การ เกิน เรือ มาก.

นัก เรียบเรียง ควร จะ รู้ ไว้ ว่า พวก เกิน เรือ ได้ พา เรือ แล่น ไป
ใน ทะเล อัน กว้าง ไหว้ ได้ ถูก ต้อง อย่างไร. เขา มี เครื่องมือ
อย่าง หนึ่ง เรียก ว่า “เข็ม ชี ทิศ” เข็ม นี้ สำหรั บ บอก ทาง ที่ จะ
ให้ เรือ แล่น ไป. และ ควร สังเกต ไว้ ด้วย ว่า ใน ระหว่าง เวลา
ที่ คน ได้ ไป ตรวจ พบ แผ่นดิน ใหม่ และ ทาง เกิน เรือ ใหม่ ใน ท้อง
ทะเล นั้น, เป็น คราว ที่ คน เรา ได้ ทำ “เข็ม ชี ทิศ” ให้ ใช้ ได้ ดี

ขึ้นกว่าเก่ามากแล้ว เพราะฉะนั้นนักเขียนคงจะเห็นได้ว่า นี่
เป็นเหตุผลอย่างหนึ่งที่ทำให้คนเห็นเร็ว มีความกล้าหาญออกไป
ไปในทะเลได้ไกล ๆ.

บทที่ ๔

พวก นอร์ธเมน

จงพลิก ไป ดูแผนที่ มหาสมุทร ที่โคโลมบัส แล่น เรือข้ามไป
และ ตรวจดู แผ่นดินที่ อยู่ใน ส่วน เหนือ ทางตะวันออก นั้น มี แผ่นดิน
แห่งหนึ่ง เรียกว่า ประเทศ นอร์เว. ก่อน สมัยที่ ท่านโคโลมบัส
ไปพบ แผ่นดินใหม่นั้นหลายสิบปี. พวก นอร์ธเมนที่อยู่ในประเทศ
นี้ก็ได้รับรู้ จักทางที่จะไป มหาทวีป ซึ่ง เรียกว่า อเมริกา แล้ว.

พวกนอร์ธเมน อาศัย อยู่ ตามฝั่ง ทะเล แห่ง ประเทศ นอร์เว.
พวกนี้เรียกว่า ไวกิงส์ เป็นพวกที่ชำนาญ เรือ และ เป็น นัก รบ
ด้วย.

ใน สมัย เกิม พวก นอร์ธเมนเป็นอันมากพากัน อพยพ จาก ที่
อยู่เดิมของตนไปหา แผ่นดิน อยู่ใหม่. บางพวก ก็แล่น เรือข้าม
ทะเล เหนือไปถึง ดินฐาน อยู่ในประเทศ ฝรั่งเศส. จนเชื้อสาย
ของ พวกนี้ คนหนึ่งได้เป็นเจ้า แผ่นดินขึ้น ทรงพระนามว่า พระ
เจ้า วิลเลียม ผู้ทรงไชย.

บาง พวก แล่น เรือ ไป ทางฝั่ง ทวันตก ของ มหาทวีปยุโรป และผ่านช่องแคบรอตทา เข้าไปในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน, ใต้ไป ปรากฏ พวก ที่ อยู่ทาง คั่น แดน ของ ทะเล เมดิเตอร์เรเนียนให้อยู่ในอำนาจ. พวกหนึ่งยกไป ตั้งถิ่นฐานใน ประเทศ รัสเซีย, อีก พวกหนึ่งได้ ไป ถึง อเมริกา.

ทาง ทะเล ที่ พวก นอร์สเมน เข้าไป อเมริกา นั้น อาจ ระบุ แล่น ที่ ได้ ง่าย. เมื่อ แล่น จาก ประเทศ นอร์เวย์, จะ ผ่าน หมู่เกาะเล็ก ๆ หมู่หนึ่ง เรียกว่า หมู่เกาะฟาโร แล้ว จึง ถึง เกาะไอซ์แลนด์. จาก เกาะไอซ์แลนด์ ไป ก็ ถึง กรีนแลนด์ แล้ว จึง ถึง ลาบราดอร์ และ นิวเฟาต์แลนด์.

เกาะเหล่านี้คล้าย กับ ถังหิน ที่ ตั้ง ชันใน น้ำ เย็น หย่อม ๆ ติด ต่อ กัน. ทาง ที่ พวก นี้ ไป นั้น ทุ สิ้นหน จะ ไม่ สู้ ลำบาก นัก ก็ ทีเดียว แต่ พวก ไวกิงส์ ได้ รับ ความ ลำบาก มาก ที่ เกียว.

ทะเล ระหว่าง เกาะ ไอซ์แลนด์ กับ กรีนแลนด์ นั้น เคย มี ก้อนน้ำแข็งใหญ่ ๆ ลอยลง มา ทางทิศใต้ ก้อนน้ำแข็ง ที่ ลอย มา นั้น มัก โทน เรือใหญ่ ๆ แตก ทำลาย ไป, แม้ ทุก วัน นี้ ก็ ยัง เห็น อยู่ อย่าง นั้น.

นักเรียน คง จะ เห็น ได้ว่า ทาง ที่ พวก ไวกิงส์ ไป นั้น ต้อง ผ่าน ทราบ ด้วย ความ กล้าหาญ, เหตุฉะนั้น ก็ ไม่ น่า ประหลาด

เลขที่ พวก ของ เขา หา มี ใคร เอา ใจ ใส่ ติด ตาม ไป อยู่ ต่อ ไป ไม่ เพราะ เหตุ นี้เอง พวก ไวกิงส์ จึง เจียบ ชื่อเสียง, ไม่ ใ้ เป็น ไกฉน ใน กิน แคน ที่ เขา พบ ใหม่ นั้น.

บัดนี้ จะ ต้อง หวน กลับ ไป นึก ถึง การ เกิด เรือ ครั้ง ที่ สำคัญ ๆ ใน ทะเล แอค แลนติก นี้. ครั้ง แรก พวก ไวกิงส์ ได้ ข้าม ไป อเมริกา ทาง ทอน เหนือ ของ มหาสมุทร, แล้ว ต่อ มา โคลัมบัส ได้ ข้าม ทาง ทอน กลาง ของ มหาสมุทร. เมื่อ ขณะ ที่ บาร์ โท โลมิว เกียส แล่น เรือ ไป ตาม ผัง ทวน ออก ของ มหาสมุทร นั้น, ท่าน คายราล ได้ ไป พบ อเมริกา ได้ ซึ่ง เป็น ผัง ทวน ตก, ต่อ ไป นี้ จะ ได้ กล่าว ถึง คน เกิด เรือ สำคัญ คน ๑ ชื่อ มะเกล ตัน ผู้ ที่ แล่น เรือ อ้อม แผ่น กิน ซึ่ง เป็น มหาทวีป อเมริกา ได้, มา ทาง ทิศ ได้ เข้า มา ใน หน้า หน้า อัน กว้าง ใหญ่ ที่ สุด ที่ เรียก ว่า “มหาสมุทร แปซิฟิก”

บทที่ ๙

การ วิวาท ระหว่าง คน เดิน เรือ ด้วย เรือ แผ่นดิน ใหม่
และ ทาง ใหม่

ได้ กล่าว มา แล้ว ว่า การ ที่ ท่าน โคลัมบัส ได้ ไป พบ มหา ทวีป อเมริกา ก็ เพราะ พระ ราชนิ แห่ง ประเทศ สเปน ได้ ช่วย

การวิวาทระหว่าง คนเดินเรือเรื่องแผ่นดินใหม่และทางใหม่ ๓๑

เหลือออกหนุน, และเจ้าเซนต์ จี เหนือเกเตอร์แห่งโปรตุเกส
ก็ได้ช่วย เหลือออกหนุนให้ชาวโปรตุเกสแล่น เรือไป ค้นแผ่นดินใหม่.
ผล แห่ง กวาร์ ที่ได้พบแผ่นดินใหม่นี้ ทำให้ ประเทศ สเปน และ
โปรตุเกส มีอำนาจมากขึ้น เพราะ ประเทศทั้ง ๒ นี้ เป็น ตลาด
กลาง สำหรับ จำหน่าย สินค้าที่ส่ง มา จากแผ่นดินใหม่ คือ ทอง
เงิน และพืชผลต่าง ๆ กับเครื่องเทศของประเทศในทิศตะวันออก.

สินค้า เครื่องเทศ เป็นสินค้าที่มี ราคา ที่ สูง ในยุโรป ชนิด
หนึ่งในสมัย นั้น. สินค้าเหล่านี้ ส่งไป ประเทศโปรตุเกส จากเกาะ
โมลักกาส์ซึ่ง มี เครื่องเทศ มาก และ ที่ สูง จนมี ชื่อ เรียก
กันว่าเกาะ เครื่องเทศ. การไป มา กับ เกาะเหล่านี้ ต้อง แล่น
เรือ อ้อมแหลม กูดโฮป, และ ข้าม มหาสมุทรอินเดีย.

ในสมัยที่ กล่าวถึง อยู่ บัดนี้ มีผู้เข้าใจว่า แผ่นดินใหม่
และทั้ง ทะเล ที่ โคโลัมบัส แล่น เรือ มา, ควร เป็น ของ สเปน, เพราะ
ว่าพระ ราชนินีแห่ง ประเทศสเปนได้ออกหนุนให้ โคโลัมบัสไปเที่ยวค้น
หาแผ่นดินใหม่นั่น. ฝ่ายโปรตุเกสก็กล่าวว่า ชาวโปรตุเกส
ได้พบ ทางใหม่สำหรับแล่นเรือไป ทาง ทิศ ตะวัน ออก เพราะฉะนั้น
การ ค้าขาย กับ ตะวัน ออกควร เป็น ของ โปรตุเกส. เมื่อ เป็น เช่นนี้
ชาติ ทั้ง ๒ จึงได้ แบ่ง มหาสมุทร ออก เป็น ๒ ส่วน มหาสมุทร
ส่วน ตะวัน ตก ตามที่ ชีทแล่น ขึ้น ไว้ ใน แผนที่, เป็น ของ สเปน,

และ มหาสมุทร ส่วน ทวัน ออก เป็นของโปรตุเกส. และ ถือว่าชาติ
อื่น ๆ ที่แล่นเรือเข้าไปในน้ำหน้าเหล่านี้เท่ากับเป็นพวกโจร สลัก.
นี่เป็น เหตุผล อย่าง หนึ่ง ซึ่งเกิดสู้รบกันขึ้นในระหว่างเรือของ ชาติ
อังกฤษ กับ สเปน ใน สมัย พระนาง เจ้าอลิซาเบธ พระเจ้า แผ่นดิน
อังกฤษ. ในสมัย นั้น มัก กล่าวกันว่า “การ เติบ เรือ เติบ เติบ
ที่ซิดไว้นั้น ลำบาก มาก” การลำบาก นี้ ก็คือ ต้อง ท่อสู้ เพื่อมี
สิทธิที่จะค้าขายในแผ่นดินใหม่ในทะเลใหม่.

บัดนี้ จะ กลับ พาก ถึง เกาะ เครื่องเทศ อีก, เกาะ นี้ ตั้งอยู่ใน
ทะเล ทาง ทิศ ทวัน ออก ซึ่งโปรตุเกส ถือเอาว่า เป็น ของ ตัว. ใน
สมัย นั้น ผู้ชำนาญเรือคน ๑ ชื่อว่า เฟร์ดินานด์ มะเกสตัน รับ
ราชการ อยู่ใน พระเจ้า แผ่นดินโปรตุเกส. เมื่อ เกิดความไม่พอ
ใจ กันขึ้น กับ พระเจ้า แผ่นดินนั้น แล้ว ก็ไปรับ ราชการ อยู่กับ
พระเจ้า แผ่นดินสเปน.

พระเจ้า แผ่นดินสเปน ได้ ทรง ชุบเลี้ยง เขา ด้วย ความยินดี.
มะเกสตัน รับ อาสา จะ แล่น เรือ มา ให้ถึง หมู่เกาะ เครื่องเทศ โดย
ทาง ทวันตก และ จะ พิสูจน์ ให้ เห็น ว่า หมู่เกาะเหล่านี้ อยู่ใน
เส้นอาณาเขต ของ สเปน ที่ได้ กล่าว มา แล้วนี้.

เมื่อ พระเจ้า แผ่นดิน สเปน จัก เรือ ให้ เขา กอง หนึ่ง เป็น เรือ

การวิวาทระหว่างคนเดินเรือเรื่องแผ่นดินใหม่และทางใหม่ ๓๓

๕ ลำ แล้ว ก็ เริ่ม ออก เดินทาง จาก ทิศใต้ แห่ง ประเทศ สเปน.
เรือ แล่น เลียบ ฝั่ง มหาทวีป แอฟริกา ลง ไป เป็น ระยะ ไกล แล้ว จึง
หัน เรือ ทัด ข้าม มหาสมุทร แอตแลนติก ตาม สาย น้ำ ซึ่ง ขึ้น
มหาสมุทร แอตแลนติก เห็นอ กับ มหาสมุทรแอตแลนติกได้.

เมื่อ เขา แล่น มา เห็น ชานาน แล้ว จึง ถึง แผ่นดิน อัน กว้างใหญ่
ซึ่ง มี รูป คล้าย ซา แพร่ ซึ่ง ใน บั๊กกี เรียกว่า อเมริกาใต้. เรือ กอง
นี้ ได้ แล่น ผ่าน ช่องแคบ ซึ่ง อยู่ ทาง ทิศใต้ แห่ง อเมริกาใต้. ภายหลัง
จึง ได้ ชื่อว่า ช่อง มะเกลตัน พอ พ้น ช่อง นั้น ไป แล้ว ก็ ถึง
หน้า น้ำ อัน กว้าง ใหญ่ ที่ ท่าน มะเกลตัน หวัง ว่า จะ มา ถึง หมู่ เกาะ
โมลักคาส์ ได้. เขา แล่น เรือ มา นั้น เป็น เวลามา นาน เกือบ สาม เดือน
ไม่ได้ พาย เกาะ ที่มี ผู้คน เลย ใน ที่ สก สเบียง อาหาร ที่ เอา ไป ไปด้วย
ก็ หหมด ลง. จนถึง กับ ต้อง กิน ชี เตอย และ ห้าง พอก ต่าง อาหาร.

เป็น โชคดี, ใน ขณะ ที่ เขา หหมด ความหวัง ว่า จะ ได้ พาย
แผ่นดิน นั้น, พอ เห็น พาย เกาะ ๗ แห่ง ซึ่ง อยู่ คุม ้วย มะพร้าว, เผือก
มัน, และ ข้าว. เขา ได้ อาศัย ของ กิน เหล่า นี้ ทำให้ รอด ความ
ตาย ไป ได้. คน ชาว เกาะ เหล่า นี้ ประพฤติ การ ลัก ขโมย กัน
มาก, เพราะ ฉะนั้น มะเกลตัน จึง เรียก เกาะ เหล่า นี้ ว่า “เกาะ
พวก ปล้น”

เมื่อออกจากเกาะนี้ไปแล้ว ก็แล่นเรือ ต่อมาทางตะวันตก มา
ถึงเกาะอีกหมู่หนึ่งซึ่งบันทึกเรียกว่า ฟิลิปปิน ซึ่ง เป็นชื่อของพระเจ้า
แผ่นดิน สเปน. เมื่อมะเกลสัน พัก อยู่ ที่ เกาะ นั้นเป็น เวลา ที่พวก
ชาวเกาะ นี้เกิด วิวาท กันขึ้น กับ พวก ชาว เกาะ ที่ใกล้เคียง พวก
นี้ก็ได้พลอยฆ่าทำม มะเกลสัน ตาย เสีย ด้วย.

ส่วนชาว สเปน ที่ มา กับ เรือ ก็กลับพากันลงเรือต่อไปจนถึง
เกาะ เครื่องเทศ แล้ว ออกจาก เกาะ เครื่องเทศ แล่นตรงไปทาง
แหลมกูดโฮปแห่ง มหาทวีปแอฟริกาไปได้, หาได้แล่นไปตามทาง
เดิมไม่, แล้วแล่นเลียบไปตามฝั่งตะวันตกของมหาทวีปแอฟริกา. ใน
ที่สุดก็ถึงประเทศ สเปน โดย เรียบ ร้อย. การ ที่ เขาไปครั้งนี้ สิ้น
เวลาถึง ๓ ปี และ เป็นครั้งแรกที่คนได้แล่นเรือรอบโลก.

บทที่ ๑๐

ฮอลันดา กับ แผ่นดิน ที่ค้นพบ

แทลแมน กับ ฮอลันดา

บันทึกที่เราได้ทราบแล้วว่า สเปน และ โปรตุเกส มีอำนาจ
มาก ขึ้นเพราะ เป็นผู้ ไปค้น แผ่นดินใหม่, และ พยายามที่จะเอา
แผ่นดินใหม่ เหล่านี้ไว้ เป็น ของ ตัว.

การวิวาทระหว่างคนเคินเรือเรื่องแผ่นดินใหม่และทางใหม่ ๓๕

บัดนี้ จะได้กล่าวถึงชาติเล็ก ๆ อีกชาติหนึ่ง เรียกว่า
ชอลันดา. ประเทศชอลันดา ตั้งอยู่ตรงกันข้ามกับ เกาะอังกฤษ,
ชาวชอลันดา เป็นผู้ที่ขับไล่ชาวโปรตุเกสออกเสีย จากดินแดนที่
โปรตุเกสได้ยึดไว้ ในทวีปออก.

เมื่อใน สมัยที่ กล่าว ถึงนี้ เป็นสมัย ที่ แผ่นดิน ของ สเปน
และ แผ่นดิน ของ โปรตุเกส รวม อยู่ใน ความปกครอง ของ พระเจ้า
แผ่นดิน องค์ เดียว กัน และ เจ้าแผ่นดิน องค์ นี้ ปกครอง ประเทศ
ชอลันดา ด้วย.

ชาวชอลันดา เป็น พ่อค้าใหญ่ และได้เคย แล่นเรือไปรับ
สินค้า จาก กรุง ลิสบอนซึ่งเป็น เมืองหลวงของ โปรตุเกสไป จำหน่าย.
เรือเหล่านี้ บรรทุก เครื่องเทศ และพืชผล ต่าง ๆ ที่ พ่อค้าโปรตุเกส
ได้ซื้อไปจาก ประเทศใน ทวีปออกอีก ที่ หนึ่ง.

ชาวชอลันดา เป็น ผู้ขาย สินค้า เหล่านี้ ให้แก่ชาว ประเทศที่
อยู่ ทาง ดินแดนฝั่ง มหาสมุทร แอตแลนติก กับได้ไปค้าขายกับชาว
ประเทศที่ อยู่ ทาง ดินแดน ของ ทะเลบอลติก ซึ่ง อยู่ทางทิศตะวันออก
ของประเทศสวีเดน,

พระเจ้าแผ่นดิน สเปน กับ ชาวชอลันดา ที่ อยู่ในบังคับ สเปน,
เกิดแก่งแย่ง กันขึ้นด้วยเรื่อง ศาสนา และโดย เหตุ ที่พระองค์
เป็น ผู้ปกครอง ประเทศโปรตุเกสด้วย, จึงตกลง จะ แก้กันโดย

ทำลายการค้าขายของฮอลันดาเสีย คือห้ามไม่ให้ ชาวฮอลันดา
เข้ามาค้าขายที่ กรุง ลิสบอน (เมืองหลวง ของโปรตุเกส).

ถ้า จะกล่าวถึง การ สงครามที่ฮอลันดาได้กระทำก็ จะมาก
เกินไปจึง ไม่ได้ กล่าวให้พิศยาว ผลสำคัญ อย่างหนึ่ง ของ สงคราม
ก็คือ—ฮอลันดาได้ คืนแดน ของโปรตุเกสใน ทิศตะวันออก เกือบหมด
ฮอลันดา จึง กลายเป็นผู้ มั่งมี และมี อำนาจ มาก.

ฮอลันดาได้ผลิตผลิตินอยู่ด้วยสินค้าเครื่องเทศนี้เสียนาน, แม้
แต่ จะได้ ยิน เรื่อง ที่มีผู้ เล่า ถึง ทวีปใหญ่ที่ อยู่ทาง ทิศใต้ แห่งเกาะ
เครื่องเทศ นั้น ก็ดี ก็หาได้ พยายามไป สืบค้น แล่นดินใหม่ ต่อไป
ไม่.

ต่อมาทศวรรษของมะเกลตมาอีก ๑๐๐ ปีชาวฮอลันดาผู้มีชื่อ
เลียง คน ๑ ชื่อ แทตแมนได้ แล่น เรือข้ามมหาสมุทรอินเดีย ทอน
ไว้, ไปพบ แผ่นดินอีกแห่ง หนึ่ง ซึ่งบัดนี้ เรียกว่า ฮอสเทรเลีย,
จึงได้ตั้งชื่อว่า ฮอลันดาใหม่ และ ทั้งได้ ไปพบ เกาะ แทตแมนเนีย
ซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของฮอสเทรเลียด้วย, ก็พบเกาะอีก ๒ เกาะ
ซึ่ง อยู่ทาง ทิศเหนือเฉียงใต้ของ ฮอสเทรเลีย, จึงตั้งชื่อว่า เกาะ
นิวซีแลนด์ กาม ชื่อ ของ มณฑล ๑ ใน ประเทศฮอลันดา.

บัดนี้ เรา จะ ลอง คิด รวบ รวม ผู้ แรก ที่ ได้ พบ ทาง ใน มหาสมุทรอินเดีย คือ ที่ แรก ชีปปะตูลส์ ชาวกรีก ได้ ข้าม มา ทาง ทะเลอาเรเบียน แล้ว วัสโค ดะ กามา ได้ ข้าม มา ทาง ใต้ ของ มหาทวีปแอฟริกา แต่ ได้ แล่น เลียบ ผัง ทวีป แอฟริกา ไป จน ถึง ที่ สุด ที่ เขาไปได้ ต่อ นั้น มา ชาว ฮอลันดา ได้ แล่น ข้าม มา ถึง เกาะ เคอร์ริงเทค, โดย ไม่ได้ แวะ อินเดีย. ใน ที่ สุด ท่าน แทสแมน ได้ แล่น ข้าม มหาสมุทร นี้ ตอน ที่ กว้าง ที่ สุด ใน ทาง ทิศ ใต้, โดย เหตุ นี้ คน เรา จึง ได้ รู้ ถึง มหาสมุทรอินเดีย อัน กว้าง ใหญ่.

บทที่ ๑๑

แผ่นดิน หนาว ล้อม ทะเล หนาว

บัดนี้ จะ กลับ ไป กล่าว ถึง ทะเล หนาว ซึ่งมี แผ่นดิน หนาวล้อม เกือบ รอบ ทุก ด้าน ได้นัก เรือน กุ แผล ที่ ทะเล หนาว นั้น ในแผนที่ ได้ หมาย แผ่นดิน หนาว ไว้ แล้ว. ข้าง ห้าง เป็น แผ่นดิน ส่วนเหนือ ของ มหาทวีป เอเชีย กับ ยุโรป, อีก ข้าง ห้าง เป็น แผ่นดิน ส่วนเหนือ ของ มหาทวีป อเมริกา. ใน แถบ นี้ มี เกาะ เป็น อัน มาก, เกาะ ๆ หนึ่ง เป็น เกาะ ใหญ่ เรียกว่า กรีน แลนด์. เกาะ นี้ ชาว นอร์ สแมน ได้ พบ เมื่อ เวลา ที่ ข้าม ไป อเมริกา.

ในที่แห่งหนึ่งเป็นทางน้ำช่องแคบ ช่องนี้ไต่คั่นดินแดน
ของมหาทวีปอเมริกาและเอเชียให้จากหากัน เรียกว่า ช่อง
เบอริง. เบอริง เป็นชื่อของชาวเดนมาร์กคนหนึ่งซึ่งไต่ล่นเรือ
ไปทางทิศใต้ผ่านช่องนี้เมื่อครั้งแรก.

แผนที่ขั้วโลก

จะ ดูแผนที่อีกที, แล้ว ก็ จะ สังเกต เห็น ได้ว่า เรือ
อ. ร. จะ แล่น จาก ทะเล ผ่าน ช่อง เบอริง ไป มหาสมุทร แปซิฟิก ได้,
และ ถ้า เห็น ตรง กัน ข้าม นี้ เห็น มหาสมุทร แอตแลนติก ตอน
เหนือ. มี เรือ หลาย ลำ ที่ แล่น เข้า ไป ใน มหาสมุทร แอตแลนติก
ตอนเหนือ นี้ แต่ ไม่ ไก่ กลับ สัก ลำ, เพราะ ไป โดย ก้อนน้ำ แข็ง

ใหญ่ แยกทำลายไป, มิฉะนั้นคนเรือที่ไปนั้น ก็ตายด้วยความ
หนาวจัด:

นักเรียน คง อยาก จะ ถาม ว่า ทำไมเขา จึง กล้า ไป ใน ที่
ที่ ประกอบ ด้วย อันตราย มาก เช่น นี้. ข้อ นี้ คง จะ เข้าใจ ได้ ง่าย
ถ้า นักเรียน จำ เรื่อง ที่มี ผู้ สืบ ค้น หา ทาง ไป อินเดียน ที่ ได้ กล่าว มา
แล้ว ใน บท ก่อน. ก็ คง จะ ระลึก ได้ ว่า ชาว โปริตุเกส ได้ ถือ เขา
ทาง เหนือ เรือ ที่ เขา ไป พบ แผ่นดิน ใหม่ นั้น เป็น ของ ตน เอง เสีย, นี้
เป็น เหตุ ให้ มะเกล ล้น พยายาม หา ทาง ใหม่ และ ได้ แล่น เรือ ไป พบ
เกาะ เครื่องเทศ, และ ท่าน โค ลัมบัส ได้ ไป พบ มหาทวีป อเมริกา
เข้า นี้ ก็ โดย ทั้ง ใจ จะ หา ทาง ไป อินเดียน.

คน ทั้ง หลาย คิด ว่า การ แล่น เรือ มา ทาง ทิศ ตะวัน ออก
นอก จาก ทาง ที่ กล่าว แล้ว อาจ จะ ไป ทาง อื่น ได้ อีก, นักเรียน คง
จะ เห็น ได้ จาก แผนที่ ว่า เขา ก็ คิด ถูก. ตาม แผนที่ นั้น เห็น ได้ ว่า
อาจ จะ แล่น เรือ จาก มหาสมุทร แอตแลนติก ผ่าน ทะเล หลวง นี้ เข้า
ไป สู่มหาสมุทร แปซิฟิก ได้. เมื่อ เรือ เข้า ไป ใน มหาสมุทร แปซิฟิก
แล้ว ก็ แล่น เลียบ ฝั่ง ประเทศ จีน ไป ใน ทะเล ระหว่าง มหาทวีป
อาเซีย และ ออสเตรเลีย แล้ว ก็ มา ถึง มหาสมุทร อินเดียน ได้. ใน
บันทึก การ ที่ จะ เหนือ ทาง ไป, มหาสมุทร อินเดียน ไป ได้ หลาย ทาง คือ
จาก ตะวันตก ของ มหาสมุทร แอตแลนติก หรือ จาก ทาง ตะวัน ออก

ของยุโรป, มีคนทั้งใจหาทาง มาอินเดียโดยทาง ทวันออก
เฉียงเหนือ หรือ มีละนั้น ก็ทาง ทวันตกเฉียงเหนือ. การที่เขา
ได้พยายาม นี้ได้ พา กัน ตาย เสีย หลายคน เพราะ หนาว รัด
เหลือเกิน. แต่มีบางคนได้พยายาม เค้น เรือ จาก มหาสมุทร แอต
แลนติก ถึง มหาสมุทร แปซิฟิก หนึ่งสำเร็จ.

เรื่อง การ เค้น เรือ ของ ผู้ที่มี ชื่อเสียง เหล่านี้ เราไม่ได้ เล่า
ไว้ละเอียด, แต่มีอีกคน ๑ ชื่อ เซอร์ ขอน แฟรงกลิน ได้แล่น
เรือไปในประเทศ ทิศ ทวันออก โดยทาง ทวันตกเฉียงเหนือ, และ
อีกคน ๑ เป็น ชาวสวีเดน ได้ไปทาง ทวันออกเฉียงเหนือ.

บทที่ ๑๒

กัปตัน คุก—ทะเล หนาว ล้อม แผ่นดิน หนาว

ท่านโค ลัมบัส, ท่านวิสโค เค กามา, ท่าน มะเกลสัน,
และท่าน แทตแมน เหล่านี้มี ชื่อเสียง สำคัญที่สุดใน การ สืบค้น
พบ แผ่นดินใหม่. ในบทนี้ จะเล่า ถึง ผู้สืบค้นหา แผ่นดินใหม่อีก
คน ๑ เป็น ชาวอังกฤษ และ เป็นผู้ที่สมควร จะนับ เข้าใน ตำแหน่ง
คน สำคัญ ทั้งที่ กล่าวมา แล้ว. ชาว อังกฤษ คนนี้ ชื่อ เจมส์ คุก
เกิดที่ จังหวัดยอร์กเชิรใน ประเทศอังกฤษ เป็นบุตรชาวหาที่ยากจน.

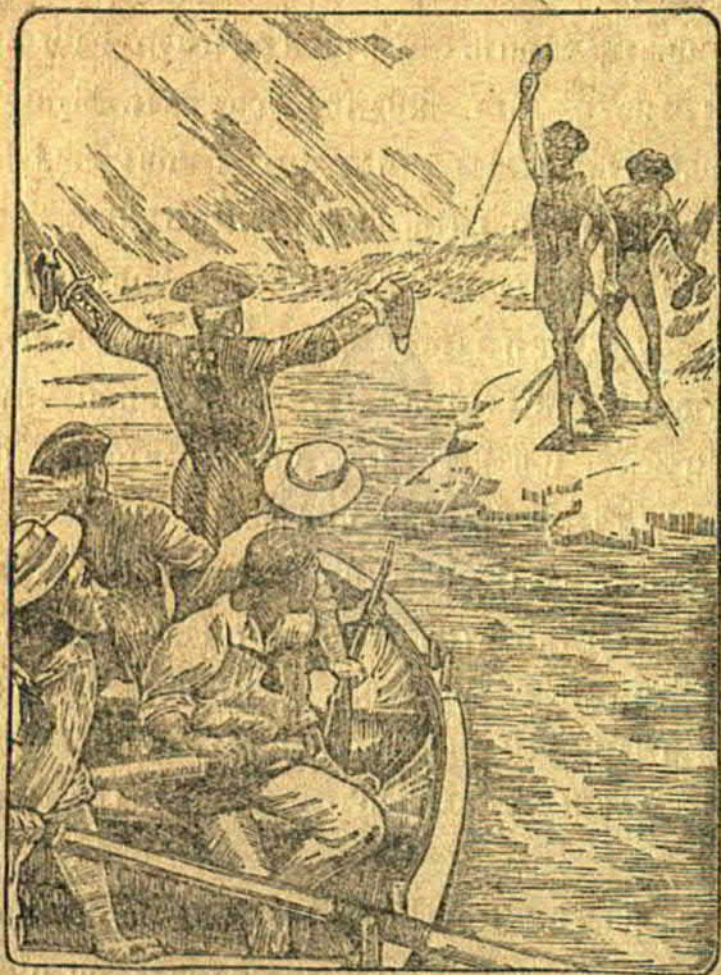
เมื่อ ครั้งยัง เป็น เด็ก เขาหนีไป กับเรือ เค้นทะเลดำ ๑

ครึ่งโศกขึ้นก็ สัมผัส เข้า เป็นทหาร เรือ และได้ ทำ ราช การ จนได้
เลื่อน ตำแหน่ง สูง ขึ้นทุกที. ท่าน เบมส์คุก มีชีวิตอยู่ เมื่อ ๑๕๐
ปีที่ล่วง มา แล้วนี้, ในครั้ง นั้นประเทศ อังกฤษ ต้อง กระทำสงคราม
กับประเทศ ฝรั่งเศสบ่อย ๆ. สงครามทาง เรือกับฝรั่งเศส ครั้งนี้
แสดงให้เห็นว่าท่าน กับตัน คุก เป็นคนที่ สามารถ คนหนึ่ง.

เมื่อ เสร็จ สงครามกับ ฝรั่งเศส แล้ว กับตัน คุก ได้รับ
ตำแหน่ง เป็นผู้บังคับ การ เรือชื่อ เอ็นเคฟเวอร์ ให้ แล่นไป ตรวจ
ทาง มหาสมุทร แปซิฟิก ตอนใต้. เขาได้ พบสิ่งที่ แปลกประหลาด
อีกหลายอย่าง เช่น นิวซีแลนด์ ประกอบด้วย ๒ เกาะ
ไม่ใช่เกาะเดียว ดัง ที่ ท่าน แดสแมน คิด นั้น.

เบมส์คุก แล่น เรือไป ตามฝั่งทะเล ตะวันออก ของ ฮอลันดา
ใหม่, ฝั่ง ทะเลที่เขา แล่น เลียบ มา นี้ คล้ายกับ ฝั่งทะเล ของ
ประเทศ เวสต์ ในเกาะ อังกฤษ มาก, เหตุฉะนั้น เขาจึงได้ ตั้ง ชื่อ
ว่า นิวเซาท์เวสต์. ฝั่ง ทะเลในอ่าว ตอนหนึ่งที่เขาได้ จอด เรือ นั้น
ประกอบด้วย ๓ ฝั่งไม่งาม และ แปลก ๆ เขาจึง ตั้ง ชื่อ อ่าวนี้ ว่า
“อ่าว มอทานี.”

บน แผ่นดิน ที่ เป็นเกาะใหญ่ คล้าย ทวีปนี้, ท่าน กับตัน คุก
และ ลูกเรือได้ พบ เห็น ของ แปลก ๆ หลาย อย่าง, ที่แรกได้เห็น

กับตัน ลูกขึ้นบกที่ อ่าว บอ ตานี

สัตว์ชนิดหนึ่งมีกระเป๋ายูที่ท้อง ที่เรียกว่าจิงโจ้และสัตว์อัมขัต.

คนพื้นเมืองในเกาะใหญ่นี้ยังไม่เจริญ ยังใช้ผ้าฝืนเล็ก ๆ ปีก ร่าง กาย, ไม่รู้จักเลี้ยงสัตว์ไม่รู้จัก ทำไรไถ นา หรือปลูก เข้ากิน, รู้จักแต่เที่ยวไล่จับ สัตว์ ในป่า มา เป็นอาหาร, ชาวช ที่เขาใช้ไล่สัตว์นั้น ก็มีแต่ไม้ขว้างกา ซึ่งชาวเมืองนี้เรียก ว่า “บูมเมอร์.” ฝีมือที่เขาขว้างแม่นนักไม่มีใครผิด. รูปร่าง ของคนพื้นเมือง สูง ค่ำ ขนาดเท่าคน ขรรมคา, แต่แขน และขา เล็ก เรียว, มีสี กาย เป็น สี หน้า ทาส แก่.

ครั้งที่ กับตันคุก แล่น เรือ ไป อย่าง สุขุม นั้น คือครั้งที่ แล่น รอบทวีป อัน หนาว จักในทะเล ตอนใต้. แล่นกิน ตอนนี้คือ มหาทวีป แอนตาร์กติก ซึ่งมีมหาสมุทร แอนตาร์กติก ล้อม อยู่ รอบ.

เมื่อกับตันคุก แล่น เรือ กลับ จาก ช่อง เบอริง แล้ว ก็ไป แวะ รอก พัก อยู่ ที่ เกาะ ๆ ๑ ใน มหาสมุทร แปซิฟิก ได้ถูกคน ชาว เกาะ นั้นฆ่า ตาย ซึ่ง เห็นที่น่า เสียดใจ มาก.

บทที่ ๑๓

ทางข้าวโลก

ในบทก่อน ๆ ได้กล่าวมาแล้วถึง การที่ชาวเมืองไทร่ไก้ แล่นเรือ ผ่านช่องแคบ ที่อยู่ในระหว่าง ประเทศ สเปน กับ มหาทวีป

แอฟริกา เข้าไปสู่มหาสมุทร แอตแลนติก อย่างไร, การที่ชาวกรีกได้ แล่นเรือผ่านช่องแคบที่เรียกว่า “ประเทศุนาคา” ไปอินเดียได้อย่างไร, และ ต่อมา คนอื่น ๆ อีกหลาย คน ก็ได้ แล่นเรือไปอินเดีย และไป ทวัน ออกโดยทางอื่น ๆ อย่างไร.

การ ค้นหา ทางเดิน เรือไปทั้งสี่ ก็ได้ ประโยชน์ สำหรับค้าขาย นั้นแหละ เป็นที่ ตั้ง ถึงกระนั้น ยัง เชื่อแน่ว่า คนที่เดินเรือไปเพราะ รัก สนุก ชนิดที่ฝ่า อันตราย และ ความลำบากต่าง ๆ ก็ คงมีไม่น้อย.

คนเดินเรือ เช่น ท่านโคลัมบัส บ่อมปลัฟใน เรื่องแผนที่ และ เรื่องโลกมากเช่น รูป ขนาด ลักษณะ ของแผ่นดินและน่านน้ำ, และ ประสงค์ จะ พิสูจน์ว่า จะเป็นจริงอย่างไรด้วย. ท่านเหล่านี้ไม่ ละเพราะ แต่ จะ รัก สนุกใน การ ฝ่า อันตราย และ ความลำบากต่าง ๆ เท่า นั้น, แต่ เพื่อ ประโยชน์สำหรับความรู้ด้วย.

คนเราในสมัยนี้ ก็ มีความกล้าหาญไม่น้อยกว่า คนแต่ก่อน โดยได้ แล่นเรือไปใน ทะเลที่ไม่เคยไป เพื่อ เสาะ หา ความรู้ มา ได้เป็น ประโยชน์แก่โลก.

ในแผนที่ของทะเลหนาวนั้น นักเรียนคง จะ เห็น รุกที่ ได้ หมายไว้ว่า เป็น ขั้วโลกเหนือ. การไปได้ถึง ขั้วโลกนี้ลำบากมากนัก, เพราะ หนาว รัด เกล็ดเกิน. ผู้ที่ได้พยายามไปนั้น ก็ได้

เรื่องโลกดังที่เรา รู้ จัก กัน

๔๕

ไป ทาย เสียบ มาก ต่อ มาก. บาง คน ก็ เข้า ไป เกือบ ถึง แต่ ต้อง กลับ เพราะ ไม่ สามารถ จะ ทน ความ หนาว ได้, หรือ บาง ที่ สะเปียง อาหาร ที่ เอา ไป นั้น ไม่ พอ กิน ทั้ง ขา ไป และ ขากลับ มา ลง เรือ.

แต่อย่างไร ก็ดี เมื่อ ๔-๕ ปี ที่ ล่วง มา แล้ว นี้ ชาว อเมริกัน คน หนึ่ง ชื่อ แฟรี ได้ พยายาม ไป เป็น หลาย คน จึง ไป ถึง ขั้ว โลก เหนือ ได้ สำเร็จ.

ที่ สุด ของ โลก ทาง ใต้ เรียกว่า ขั้ว โลก ใต้. ทำ ผล ใน ขั้ว โลก ใต้ นี้ ก็ เหมือน กับ ทำ ผล ใน ขั้ว โลก เหนือ, คือ หนาว จัก เหลือ เกิน มี คน ได้ พยายาม จะ ไป ให้ ได้ หลาย คน. เมื่อ ๓-๔ ปี ล่วง มา แล้ว นี้ ชาว นอร์เว คน หนึ่ง ไป ถึง หน ใต้. ต่อ นั้น มา ชาว อังกฤษ ชื่อ กัปตัน สกอต ได้ ไป ถึง เหมือน กัน, แต่ เวลา ขากลับ ตัว เขา กับ คน ที่ ไป ด้วย ก็ ตาย ด้วย ความ หนาว และ ความ หิว เมื่อ พ้น ขั้ว โลก มา มาก แล้ว.

บทที่ ๑๔

เรื่องโลก ดังที่เรา รู้ จัก กัน

เมื่อ นัก เรียบร้อย มา ถึง เพียง นี้ คง จะ เห็น ได้ ว่า คน มี ความ รู้ เรื่อง โลก ที่ เรา อยู่ นี้ ชื้น ที่ ละ น้อย ๆ คือ ชื้น แรก คน ได้

เล่นเรือไปตามลำแม่น้ำ หรือเล่นเลียบฝั่งทะเลไป ก็รู้จัก
แผ่นดินที่ใกล้บ้านเมืองของตนก่อน.

ที่แรก ก็ไม่กล้าเล่นให้ห่างออกไป จากฝั่ง นึก. ในสมัย
นั้น คนที่รู้จักทางน้ำ ก็เพียงแต่ทางลำแม่น้ำ ทางทะเลสาย
และทางทะเลริม ๆ ฝั่ง. แต่เมื่อคนรู้จักวิธีเดินเรือที่ดีขึ้น และ
ทำเรือได้ดียิ่งขึ้น, ความรู้เรื่องเรือและการเดินเรือจึงได้ใหญ่โต
กว้างขวางขึ้น.

คนได้พบ แผ่นดินใหญ่ที่อยู่พ้น มหาสมุทร แอตแลนติก ออก
ไป คือ มหาทวีป อเมริกา เขาจึงรู้ว่า มหาสมุทรนี้ อยู่ในระหว่าง
แผ่นดินเหมือนกับทะเลเมดิเตอร์เรเนียนที่ได้กล่าวมาแล้ว. มหา
ทวีป อเมริกา นี้ เป็น แผ่นดิน กว้าง ใหญ่ และ ยาว ยื่น ออกไป ในทาง
เหนือและทางใต้ ของ อีควาเตอร์. พ้น มหาทวีป นี้ ออกไป คนได้
เล่นเรือข้าม มหาสมุทร ที่ใหญ่ที่สุด คือ มหาสมุทรแปซิฟิก, และ
เล่นไปทางตะวันตก ก็ถึง หมู่เกาะ นีบติง พ้น ๆ ซึ่ง อยู่ทางทิศใต้
ของ ทะเลจีน เรียก ว่า เกาะเควริงเทศ.

โดย เหตุ ที่คนได้ ไปค้น พบ แผ่นดิน และ มหาสมุทร ทั้งนี้, จึง
อาจสามารถ เขียนลง บน แผ่น กระดาษ หรือ สำแดง ให้ เห็น ได้ ว่า
ที่ใด เป็น ที่บก, และ ที่ใด เป็น ที่น้ำ บน พื้น โลกได้. วิธี ที่ดี ที่สุด
ก็คือ เมื่ออ่านเรื่องนี้ควร จะมีลูกโลกจำลองคู่ด้วยที่จะเข้าใจได้.

เรื่องโลก ทั้งที่เรา รู้จักกัน

๔๗

นักเรียน มัก รู้ทั่วกันหมดแล้วว่า โลกกลม แต่ตอน
ชีวโลก เหนือ และ ใต้ นั้น แขนง. ของ ทวารวดี โลก ให้ ที่ อา
จะ ชี้ให้เห็น ส่วน ไค้ง ไค้ง ยาย, เพราะ ลูก โลก จำ ต้อง นั้น หมุน ใต้,
เส้น วง กลม บรรจบ รอบ ที่ อยู่ กึ่ง กลาง ระหว่าง ชิว โลก เหนือ และ
ใต้ นั้น เรียกว่า เส้น อีควาเตอร์

โลก ตอน เหนือ เส้น อีควาเตอร์ ขึ้นไป เรียกว่า ครึ่ง โลก
เหนือ. นักเรียน คง เห็น ได้ ว่า ใน ตอน ครึ่ง โลก เหนือ นี้, มี มหาทวีป
ยุโรป และ มหา ทวีป อา เซีย ทั้ง สอง และ กิน เนื้อ ที่ ของ มหาทวีป
แอฟริกา เข้า ไว้ มาก. มหาทวีป อเมริกา เหนือ ก็ อยู่ใน ตอน นี้
ทั้ง ทวีป เพราะ เหตุ นี้ ครึ่ง โลก เหนือ จึง เรียก ชีก ขก.

แล้ว กลับ ไป ชูก ช้าง ใต้ ของ โลก จะมี ที่ กิน น้อย กว่า
ใน ชีก ข้าง เหนือ ใน ครึ่ง ชีก ข้าง ใต้ มี ส่วน ใหญ่ ของ มหาทวีป
แอฟริกา, มหาทวีป ออสเตเลีย, กับ ส่วน ใหญ่ ของ มหาทวีป
อเมริกา ใต้, นอก จาก นี้ ก็ เป็น ทะเล หมด เพราะ ฉะนั้น ชีก ข้าง
ใต้ ของ โลก จึง ชื่อ ว่า ชีก ทะเล.

บัด นี้ จะ เล่า เรื่อง ที่ สุก ให้ นักเรียน ฟัง คือ โลก ที่ เรา อยู่
นี้ ว่า แผ่นดิน ทั้ง อยู่ อย่างไร, และ ทะเล ทั้ง อยู่ อย่างไร. ของ
สังเกต ว่า ใน ชีก เหนือ ตอน ที่ มี แผ่นดิน อยู่ ณ อยู่ ตรง ข้าม กับ
ทะเล ของ ชีก ใต้. แผ่นดิน ของ โลก เก่า คือ มหาทวีป ยุโรป, อาเซีย

และแอฟริกา. ถ้าจะพูดอย่างขยาย ๆ ก็อยู่ ตรง กันข้าม กับ มหาสมุทร แปซิฟิก. มหาสมุทร อาร์กติก, กับ ทวีป แอนตาร์กติก อยู่ ตรงกันข้าม กันทีเดียว. อเมริกาเหนือ อยู่ ตรงกัน กับ มหาสมุทร อินเดียน, และ มหาทวีป แอฟริกา อยู่ ตรง กันข้ามกับ ส่วน หนึ่ง ของ มหาสมุทร แปซิฟิก. การ ที่คิดกันกว่า ว่า แผ่นดิน กับ พื้นทะเล ทั้ง อยู่ ตรง กัน อย่างไร ทั้ง กล่าว มา นี้ ถ้า นักเขียน เขา ดู โลก หรือ แผนที่ มา ตรวจดู ก็ จะ รู้ สึก เพลิน ที่ เคี้ยว.

บทที่ ๑๕

เรือ กับ ทางเดินเรือ ใน ปัจจุบัน นี้

หนังสือเล่มนี้ ได้ เล่า เรื่อง ว่า แต่ ครัง ก่อน คน แล่น เรือ ข้าม ทะเล และ มหาสมุทร ได้ ต้อง อาศัย ลม และ กระแสน้ำ. แต่ ใน สมัย ปัจจุบัน นี้ เรือ เกือบ ings หมด แล่น ไป ได้ ด้วย แรง ใจ น้ำ ร้อน, และ ไม่ ต้อง นึก ถึง เรื่อง ลม และ คลื่น ที่ มาก น้อย. ใน เล่ม อื่น ๆ, นักเขียน คง จะ ให้อ่าน รู้ ว่า คนเรา ได้ ค่อย ๆ รู้จัก วิธี ท่อเรือ ให้ ที่ ขึ้น อย่างไร. ที่ แรก ก็ ท่อ ด้วย ไม้ แล้ว ต่อ มา ก็ ใช้ ท่อ ด้วย เหล็ก, และ เรือ นายเยมส์วัตต์ ได้ ค้นพบ ความ ดีกลับ ของ กำลัง ใจ น้ำ ไ้, และ คนเรา ก็ เอา กำลัง ใจ น้ำ ร้อน มา ใช้ เกิด รถไฟ เรือ กลไฟ ไ้.

เรื่องกับทางเดินเรือในบัจจุบันนี้

๔๘

เรือกลไฟอย่างใหญ่บางลำก็คล้ายกับ เมืองเล็ก ๆ ที่ลอยน้ำ. เมืองเล็กที่ลอยน้ำนี้ข้ามมหาสมุทรไปได้โดยรวดเร็ว เช่นจะข้ามจากประเทศสยามไปอเมริกาหรือยุโรปก็จะได้ไปในไม่กี่วัน.

คนทางเดินเรือทะเลบางแห่งอาจจะบ่นให้ สิ้นเข้าได้ โดยชุกคองของ วงที่แคบของ แผ่นดินที่ อยู่ในระหว่างทะเลทั้งสอง, เช่นคลองสุเอซชุกคองระหว่างทะเลเมดิเตอร์เรเนียนกับทะเลแดง. ในปัจจุบันนี้เรือที่จะไปประเทศอังกฤษ ก็ไต่ไปทางทะเลแดงแล้วผ่านคลองสุเอซไป ออกทะเลเมดิเตอร์เรเนียน; แล้วไปออกที่ช่องนิบรอลตา คัดขึ้นเหนือตรงไป เกาะอังกฤษ.

คลองที่ชุกคองที่แคบระหว่างมหาทวีปอเมริกาเหนือกับอเมริกาใต้ ก็สำเร็จแล้ว. เรือถ้าขึ้นจากทะเลเมดิเตอร์เรเนียน แล่นไปยังมหาสมุทรแอตแลนติกได้เร็ว โดยไม่ต้องอ้อมทะเลร้ายทางอเมริกาใต้.

ในท้องมหาสมุทรก็มีสายโทรเลขทอดไปตั้งแต่ประเทศหนึ่งถึงอีกประเทศหนึ่งสำหรับส่งข่าวไปมา เพราะฉะนั้นเหตุที่เกิดขึ้นในเมืองไกล ๆ เช่นในประเทศอังกฤษ จึงสามารถเขามาลงหนังสือพิมพ์ ในประเทศเราให้รู้ได้ภายในไม่กี่ชั่วโมง.

ในสมัยนี้ แม้เรือจะอยู่กลางมหาสมุทร และไม่มีสายติดต่อกัน ก็ส่งข่าวถึงกันได้โดยทางโทรเลขไม่มีสาย นี่เป็น

ประ โยชน์ ที่สุก เพราะเมื่อเรือลำใดลำหนึ่ง เป็นอันตรายลง
 อาจะ บอกเรือลำอื่นที่อยู่ใกล้เคียง หรือเมือง ที่ ใกล้ เคียงให้มา
 ช่วยได้.

นี่ จะเห็นได้ว่า เรือเดินทะเลในสมัย นี้ต่างกันกับ สมัย
 ของโค ลัมบัส, วัสโตทะ กามา, มะเกลตัน, แทสแมน, และ
 ทั้ง กับตันคุกด้วย.

ฉบับเรียนเร็ว มุข
ก็ไม่มีหนังสืออะไร

จะหันหน้าไปทาง

เป็นข้อความไม่เหมาะสมหรือ

จะขอหามาให้เด็กอ่านโดยมาก

เพราะต้องอ่านไปเอง แล้วพูดภาษาคน ไม่เป็นประโยชน์

ที่จะเพาะนิสัยสลับใจคอเท่าใดนัก เมื่อกรมราชบัณฑิตเห็นเป็น

พร่องอยู่เช่นนั้น จึงได้คิดให้มีหนังสือขึ้นชุดหนึ่ง ทำเป็นเล่ม

พิมพ์ด้วยตัวอักษรโตๆ มีรูป ว่าด้วยเรื่องง่าย ๆ และใช้ถ้อยคำ

ง่ายมิให้เด็กรู้สึกเบื่อหน่าย หนังสือชุดนี้จะออกเป็นเล่มๆ เรียง

ลำดับไป และกำหนดให้ขายราคาพอย่อมเยา สำหรับให้เด็ก

รวบรวมตั้งขึ้นเป็นห้องสมุดไว้สำหรับอ่านโดยลำพังตนเองได้

หนังสือที่ได้พิมพ์จำหน่ายแล้ว

ก ๑ เรื่องนายเข้กับนายขี้ขี้ ราคา ๔ สตางค์

ข ๒ เรื่องเด็กกับเรื่องอื่น ราคา ๖ สตางค์

ค ๓ เรื่องเด็กที่เมืองญี่ปุ่น ราคา ๕ สตางค์

ด ๔ เรื่องฉันอยากเป็นกะลาสี ราคา ๕ สตางค์

ด ๕ เรื่องแอฟริกาภาคใต้ ราคา ๑๕ สตางค์

ด ๖ บัณฑิตเทพประวัติการ ราคา ๑๕ สตางค์

ของหลวงวลัยลักษณ์ของรูปเท่านั้นที่ราคาอื่นที่ ๑ ราคา ๒๐ สตางค์

.. ๒ .. ๑๓ ..

.. ๓ .. ๑๓ ..

มีขายที่โรงพิมพ์อักษรนิติ บางขุนพรหม